October
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

JUNE 23, 1967 — No. 806 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

VARIA

Ujamaa in Tanzanie

Tanzanië, het voormalige Tanganyika, dat in 1961 onafhankelijkheid verkreeg van Engeland en in 1962 een republiek werd, vormde in 1964 met het naburige eiland Zanzibar de republiek Tanzanië. Oproer in Zanzibar was de oorzaak dat de beide republieken een eenheid vormden. Nadat Afrikaanse nationalisten de door Arabische elementen overheersende regering van Zanzibar ten val hadden gebracht en de sultan hadden onttroond, werd Abeid Karuma president van de 300.000 inwoners van het eiland. Karuma verkeerde al spoedig in moeilijkheden, daar communistische leiders probeerden de macht in handen te krijgen. Daarom werd de hulp van Tanganyika ingeroepen. De president, Julius K. Nyerere, zond militaire hulp waardoor de rust in Zanzibar werd hersteld. De beide republieken besloten daarna een eenheid te vormen met Nyerere als president en Karuma als vice-president.

Het voormalige Tanganyika is bijna even groot als Duitsland en Frankrijk samen. Er wonen zo'n 11 miljoen mensen, verdeeld over 120 stammen. Dit levert echter niet zoveel moeilijkheden op als in vele andere Afrikaanse gebieden, want de landstaal, Swahilu, vergemakkelijkt het onderlinge verkeer en de administratie van het land. Het land heeft een gunstig klimaat voor de landbouw. Men vindt er vruchtbare aarde en twee maal per jaar heeft het een regenperiode. Vandaar dat de hoofdbron van bestaan ook landbouw is. Doordat het land niet overbevolkt is kan elke boer wel een geschikt stukje grond vinden om zijn produkten te verbouwen. Economisch staat Tanzanie er gunstig voor vergeleken met vele andere onontwikkelde gebieden. De export is ongeveer £20 miljoen meer dan het bedrag dat voor de import nodig is. Het nadeel is echter dat de bevolking over het algemeen arm is vanwege de primitieve levensstandaard en landbouwwerktuigen. De president probeert nu de boerenbevolking landbouwkennis bij te brengen door landbouwscholen op te richten. Hij heeft zelfs een tour door de dorpen gemaakt om de mannen op te wekken ook eens de handen uit de mouwen te steken, het land te bewerken, dammen te bouwen, wegen aan te leggen, in plaats van bijna de gehele dag te converseren, te vissen of in het zonnetje een dutje te doen, terwijl zij hun vrouwen het werk laten opknappen. Vele plattelanders, verhuizen naar de steden, omdat zij menen dat daar het geld voor het oprapen ligt. Ze zien b.v. hoe velen van hun landgenoten in de steden mooie huizen bewonen, aangezien ze goed geld verdienen als mededirecteuren van diverse buitenlandse ondernemingen of als regeringsambtenaren, die op kosten van vadertje staat in een auto rondtoeren.

Julius Nyerere is hierover slecht te spreken. De afstand tussen rijk en arm neemt steeds toe. Studenten kunnen gratis onderwijs genieten, maar voelen er weinig voor om de arme bevolking met hun kennis en talenten te dienen. Daarom heeft de president onlangs 393 studenten de boer opgestuurd om daar twee jaar mee te helpen aan de opbouw van de economie. Deze les had hij geleerd tijdens zijn bezoek aan China. Alleen door toepassing van de Ujamaa zal het land succes hebben. Wij zouden het woord kunnen vertalen met socialisme, niet in de zin van klassestrijd, maar het beoogt een systeem waardoor ieder zijn deel krijgt van het nationale bezit. Vandaar dat hij op 5 februari zijn Arusha Declaratie uitgaf: een ambtenaar mag geen aandelen hebben in een bedrijf, directeur van een bedrijf zijn, niet meer dan één salaris ontvangen, geen huizen bezitten om die te verhuren, terwijl de banken en sommige bedrijven zijn genationaliseerd. Het onderwijssysteem is gereviseerd. De nadruk wordt gelegd op landbouw- en technisch onderwijs. De plattelanders die in de stad geen werk vinden worden naar de boerderij getransporteerd.

Nyerere zet door, maar zal hij het op de duur redden? Een tweede vraag is of het land, door de hulp van Rusland en China, op de duur niet door het communisme wordt opgeslokt. Zal Nyerere zich tenslotte als een tweede Castro ontpoppen?

★

Aantal werkende vrouwen in Canada neemt toe

Gedurende het afgelopen jaar is het aantal werkende vrouwen in Canada aanmerkelijk toegenomen. Dit is eveneens het geval in het eerste kwartaal van 1967. Gedurende deze periode steeg de *work force* met 4%, vergeleken met dezelfde periode van 1966. De toename van mannelijke arbeidskrachten steeg met 2,5% en die van de vrouwelijke arbeidskrachten met 7,4%.

Hoewel er meer dan twee mannen tegenover één vrouw in het arbeidsproces zijn opgenomen, is het percentage vrouwen boven de 25 jaar dat tot de werkende klasse behoort 40% van de totale *work force*.

Betekenen deze gegevens dat we weer op weg zijn naar de tijd van de Batavieren die hun vrouwen lieten werken, terwijl de mannen de dag doorbrachten met vissen, jagen en praten?

★

IJzererts in Australie

Sinds 1963 is men ervan overtuigd dat in het westen van Australië zich een rijk ijzerertsveld bevindt. Gedurende de afgelopen jaren hebben verschillende Australische bedrijven, een Japans, Engels en Amerikaans bedrijf samensprekingen gevoerd om het gebied te exploiteren. Onlangs is nu besloten een spoorweg aan te leggen van Port Headland aan de noord-westkust tot Mount Whaleback, 265 mijl landinwaarts, aangezien het erts zich in een afgelegen deel van Australië bevindt. Wanneer het werk in 1969 kan beginnen zal het aan 560 man te Port Headland en Mount Whaleland werk verschaffen, en in de toekomst aan meer. Deze aanwinst is voor Australië van groot belang. Daardoor kan ze beter haar eigen industrie ontwikkelen en zodoende wordt ze minder afhankelijk van Engeland. Bovendien kan Japan, dat bijna geen grondstoffen bezit, hiervan profiteren.

MEER DAN POLITIEK

Het nieuws in de kranten over de strijd van Israël en de Arabische landen is reeds aan het afnemen. Alleen de geïllustreerde weekbladen staan nu vol met verslagen en foto's over de strijd. In de dagbladen maakt het nieuws nu plaats voor artikelen waarin de *problemen* (de vluchtelingen, het oliebeleid, Israël's eis inzake meer grondgebied), die zich in het Midden Oosten voordoen, worden besproken. Ook als christenen worden we voor deze problemen geplaatst. Al nemen we geen deel aan de oplossing van het probleem in de Verenigde Naties, toch komen deze zaken in gesprekken met buren, op het bedrijf en gedurende een praatje met een mede-vacantieganger meermalen ter sprake. Wat moet nu ons antwoord zijn?

De problemen zijn niet alleen van politieke aard (Rusland vs. Amerika; het scheppen van een evenwicht tussen Israël en de Arabische landen), maar hebben eveneens een ethische en juridische kant. (Moet de olie worden gebruikt om de armoede van de Arabische landen te bestrijden? Heeft Israël *recht* op meer grondgebied?) Voor ons ligt daar tevens nog het *theologische* vraagstuk. Heeft God inderdaad in de Bijbel beloofd dat Israël weer eenmaal het oude land zou beërven? Het oordeel van de theologen is op dit punt allesbehalve eensluidend.

Bij het vernemen van het uitbreken van een oorlog tussen Israël en de Arabische landen waren wij op het eerste moment vervuld met de schrik: is dit het begin van een derde wereldoorlog? Zullen de Amerikanen en Russen elkaar in de haren vliegen? Toen de berichten doorkwamen dat de Israëlieten overwinning op overwinning behaalden zagen we de toekomst minder somber in. Alle aandacht was gevestigd op het moedige Israël. Dat waren nog eens mannetjesputters! Daar kun je je petje voor afnemen. Bovendien hadden de Russen door het verlies van Egypte de kous op de kop gekregen. Dat zinde ons wel. Trouwens, zo voegden we er aan toe, zijn de de Israëlieten niet het oude Bondsvolk?

Laten we aannemen, dat God inderdaad in Zijn Woord heeft beloofd, dat Israël weer naar Palestina zou terugkeren, dan blijft er voor ons toch nog altijd de toepassing van recht en gerechtigheid over, begrippen die eveneens door en door *bijbels* zijn. Wij kunnen in elk geval dus nooit zeggen:

Gelukkig, het gevaar is weer afgewend, de Israëlieten krijgen zeer waarschijnlijk meer grondgebied toegewezen, nu kijken we weer naar opgewekter tv-programma's en lezen bij het ontvangen van de krant allereerst de 'funnies'. Wij mogen ook niet zeggen: ik bid voor de Israëlieten, want zij zijn het Bondsvolk. Wij moeten eveneens voor de Arabische landen bidden en voor de Westerse mogendheden, dat zij bij de oplossing — voor zover een oplossing mogelijk is — niet allereerst en uitsluitend aan eigen belangen denken, maar eveneens aan de noden en behoeften van al de landen in het Midden Oosten. Dit zou tenminste een *christelijke benadering* van het probleem zijn.

Hiermee is nog niet alles gezegd. Want daar is allereerst het Israelitische probleem. Engeland en de Volkenbond hebben Israël 'a national home' beloofd. Jammer genoeg speelde de politiek hierbij een zeer grote rol. Engeland en de westerse mogendheden niet minder, waren zo vervuld met hun eigen belangen, dat ze de Arabische landen en Israël als een speelbal gebruikten. Daar kwam bij dat sommige Zionisten felle extremisten waren, die onnodig veel narigheid bezorgden, en wier gedrag zelfs vele Joden een doorn in het oog was. Nogmaals: ook al zouden we geloven dat met het ontstaan van de staat Israël God's beloften in vervulling zijn gegaan, dan keuren we daarom alle menselijke middelen, die daartoe zijn aangewend, zowel van Engelse als Israëlitische zijde, nog niet goed. Bovendien was uitdrukkelijk beloofd dat de Arabische landen in de vestiging en uitbreiding van de staat Israël zouden worden gekend. Daar kwam weinig van. Nu kan men wel zeggen dat het de voormalige bewoners is toegestaan om in Palestina te blijven wonen, maar zoudt U het prettig vinden om als *gast* in een huis te wonen dat vroeger uw eigendom was? Hier liggen inderdaad problemen die wij niet met enkele theologische formules kunnen wegvagen.

De westerse wereld is trouwens ook niet in alle opzichten vrij te pleiten. De opbrengst van de oliebronnen was van groter belang dan het welzijn van de Arabische bevolking. Arabische vorsten, die zichzelf verrijkten en hun onderdanen lieten verhongeren, werden door Amerikanen en Engelsen niet op de vingers getikt. Integendeel, zij werden als vrienden behandeld zolang zij er zorg voor droegen dat de westerse landen hun olie kregen! Wij kunnen nu wel verlangen, dat de Arabische landen een verklaring afleggen om met Israël in vrede te leven, maar *wij* mochten eerst wel eens een verklaring afleggen van berouw over ons aandeel in het probleem. Daar hoor je weinig over. Gelukkig schijnt er verandering te komen in de Amerikaanse politiek. Men begint in te zien dat je de vriendschap van een land niet kunt winnen — hoeveel steun men ook biedt — enkel en alleen om er zelf beter van te worden. Het is inderdaad de *plicht* van de christenen en de kerk om politici en het volk er op te wijzen dat zij gerechtigheid moeten nastreven. Wij geloven niet dat de kerk zich met allerlei politieke en sociale problemen moet gaan bemoeien, maar het zou niet buiten haar terrein vallen, indien, om nu eens een concreet voorbeeld te nemen, de synode van de Chr. Ref. Church een telegram naar de president van de U.S. en de minister-president van Canada zou zenden met de dringende oproep om zich bij de behandeling van het vraagstuk van het Midden Oosten door recht en gerechtigheid te laten leiden en niet door 'dirty politics'.

Hiermee is niet gezegd dat wij bij de behandeling van het vraagstuk, het Midden Oosten, het communistische gevaar over het hoofd moeten zien. Dit gevaar is er inderdaad! Rusland probeert, dat is ook duidelijk gebleken, het Midden Oosten in te palmen. Wij moeten daarmee rekening houden bij de oplossing van het probleem in het Midden Oosten. Toch is het niet onverschillig *hoe* wij het communisme bestrijden. Wij zijn er niet klaar mee om Israël te bewapenen om in geval van een aanval de Arabische landen knock-out te slaan. Wij zullen ons ook intensief

(Vervolg op pag. 2)

WEMELDINGE: Geflankeerd door de Commissaris der Koningin en de burgemeester, bewondert H.M. de Koningin een Zeeuws hobbelpaard voor Prins Willem-Alexander, dat werd aangeboden door de 6-jarige Marry Oudman en Bram Hoogesteger in Zuidbevelandse klederdracht.

In dit nummer

Onder de Schemerlamp pag. 2
Synod of the Chr. Ref. Church pag. 3
"De kogel geketst" pag. 4
De Maffia actief pag. 5
Another War in the Middle East (1) pag. 11

ONDER DE SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Het is al enkele maanden geleden, dat ik de volgende brief ontving van een lezeres in Ontario, die zichzelf Truus doopte.

"Dear Saskia, Het is de eerste keer dat ik U schrijf. Maar ik wou U toch even vertellen, hoe blij ik ben, dat U weer in C.C. schrijft. We hebben U toen wel gemist. Wat fijn, dat U aan "Helen" schreef om bij haar kerk te blijven. Het lijkt mij ook wel fijn om meer liefde en blijheid te zien en minder leerverschillen. Maar U hebt gelijk: dat wij beginnen moeten met zelf vriendelijkheid te verspreiden en dat er in kerken, waar we meer vriendelijkheid menen te zien, weer andere dingen zullen zijn, die niet goed zijn.

"Om nog eens een probleem aan te roeren, waar ik zelf veel over nadenk, maar niet uitkom: Wat moet voorgaan, kerk en uitbreiding van God's koninkrijk of christelijk onderwijs? Ik ben zeker wel voor het christelijk onderwijs, maar ook voor zending, Bijbelverspreiding, hulp aan Korea en andere landen. En dan weet ik niet of het wel verantwoord is om zoveel geld te besteden aan je eigen kinderen, terwijl de geestelijke en stoffelijke nood in de wereld zo verschrikkelijk groot is. Van de chr. lagere school kunnen tenminste al onze kinderen nog profiteren. Maar de chr. highschool is niet voor de jeugd, die een technische cursus volgt, niet voor hen, die niet goed kunnen leren en dus met 16 jaar al gaan werken. Die moeten het toch ook zonder verder chr. onderwijs doen. Kan al dat geld dan niet beter besteed worden voor zending enz. en dan voor onze hele jeugd wat anders op touw zetten, dat niet zoveel kost? Hetzij door een avondles van een christelijke teacher of op de Young People clubs of een jeugdbibliotheek.

"Ik weet ook niet of dit zo opgelost kan worden, maar ben nog niet overtuigd, dat het goed is zoals het nu gaat. Als U denkt, dat hierover onderling gekrakeel zal komen, schrijft U er dan maar niet over. Ik wens U veel wijsheid toe en hoop nog lang van Uw artikelen te mogen genieten. Als Uw familie weet, dat U zoveel mensen blij maakt met Uw schrijven in C.C., dan zijn ze misschien wat getroost, dat U hun niet zo vaak een brief schrijft..."

Au, dat laatste was een schot midden in de roos, Truus. (Wat zal m'n familie in Holland lachen, als ze dit leest!) En wat, "onderling gekrakeel"? Dat is er toch wel, hoor, ook zonder jou en mij. Wie daarvoor in zijn schulp kruipt, kan maar het beste op de Noordpool gaan wonen. Je vroeg: Wat moet voorgaan? Kerk en uitbreiding van God's koninkrijk of christelijk onderwijs? Dit is een probleem, waar je niet uit kunt komen. Nou, dat wil ik geloven! En als je deze vraag aan je wijkouderling stelt, dan zullen zijn wenkbrauwen een decimeter de hoogte ingaan. Want, Truusje, de wijze, waarop jij de zaak formuleert, wordt onder ons "hair-raising" geacht. Ook het christelijk onderwijs is een onderdeel van die "uitbreiding", zie je. Van een tegenstelling (of dit, of dat) kan dus geen sprake zijn. Hierdoor is je probleem met een handomdraai opgelost. Het enige, dat je nu nog hoeft te doen, is naar je chequeboek grijpen...

Je schiet toch wel in de lach, Truus? Natuurlijk snap ik, wat jij bedoelde. Namelijk: hoe je zo'n zienswijze in de practijk kunt toepassen zonder met je geweten in de knoop te raken. Ja, het staat als een paal boven water, dat wij — als rijkgezegende Canadese christenen — een plicht hebben tegenover de rest van de wereld. Onze gemeenten trachten daaraan te voldoen door hun bijdragen voor zending etc. via de kerkelijke quota's en door van tijd tot tijd een extra collecte te houden, b.v. voor het World Relief Fund.

Wat zo'n melkpoeder-collecte betreft, die brengt bij eerste aanblik een verheugende som op. Waarbij je constateert, dat er kerkleden zijn, die diep in hun zak getast moeten hebben. In medelijden met die arme kinderen aan de andere kant van de wereld. (Hoewel, — laten we nuchter blijven — al gaven ze een half weekloon, dan gaven ze in God's ogen nog van hun overvloed!) Gaan we de opbrengst echter leggen naast wat in dezelfde gemeenten maand na maand gecollecteerd wordt voor het christelijk onderwijs, dan is die niet verheugend meer... Slechts teleurstellend. Dat zou het althans voor mij zijn, als ik diaken was. En wat betreft onze bijdrage voor Missions, Home and Foreign, is de situatie nog minder rooskleurig. Hoe dat bij jullie is, vertelde je niet. Maar in mijn omgeving hebben de meeste gemeenten het tot heden niet verder geschopt dan zo'n 50% van de quota's. Met andere woorden: ze hebben nog nimmer hun portie bijgedragen voor het zendingswerk. In onze plaats betalen de broeders en zusters in de States.

Dit schrijf ik niet als critiek. Het is een vaststellen van feiten. De newcomers-gemeenten van Canada zitten merendeels tot over hun oren in de schuld vanwege kerkbouw of kerkuitbreiding. Ze hebben een dobber om de zaak van de ene maand tot de andere te laten draaien. Dominees en kosters stellen er prijs op om hun salaris op tijd te krijgen. Om maar niet te spreken van onverwachte reparaties en andere kosten. Nee, het baantje van de penningmeester zullen we hem niet benijden!

Voeg daarbij het feit, dat zovele onzer leden op hetzelfde ogenblik schoolgeld betalen. Op enkele plaatsen is dit een bedrag geworden, waarbij je achterover slaat en je afvraagt of een eenvoudige immigrant-huisvader het kan opbrengen. Mind you, hiermee bedoel ik: opbrengen, zonder dat hij het met de andere hand uit het zakje "Voor de Kerk" neemt. Er zijn mensen, die dit niet kunnen, en ronduit zeggen: "Wij offeren zoveel voor de christelijke school, laat een ander het voor ons in de kerk doen!" Anyway, het staat als een tweede paal boven water, dat de christelijke scholen, die constant met een tekort worstelen, niet ongestoord konden draaien zonder de ruggesteun van onze gemeenten, die constant met een tekort worstelen. Ook onderwijzers hebben graag hun salaris op tijd.

Voeg daarbij nog het feit, dat dringend ons aller support gevraagd wordt voor de C.L.A.C., "Justice and Liberty", de Christian Action Foundation, de A.R.S.S., Calvin College, en ga maar even door. Plus allerlei instellingen van barmhartigheid, die buiten onze kerksfeer vallen, zoals de Heart Foundation, het Rode Kruis, de Cancer Society, etc. Dingen, die in zichzelf ook zeer belangrijk zijn. Van elk gezin wordt voorts verwacht, dat het zich abonneert op een der kerkbladen... Tjonge, bij elkaar wordt het een indrukwekkende lijst!

Je ziet, Truus, ik ben met je eens, dat dit probleem van jou niet zo gemakkelijk op te lossen is als onze leiders het vaak doen voorkomen, in het vuur van hun speeches en preken. Weet je, wat er aan de hand is? Er is een botsing van belangen in jouw portemonnaie. Die misschien wel aan alle goede doelen wil bijdragen, maar daartoe niet in staat is. En dan draait het tegen je wil uit op een keus: of dit, of dat. Men moest zich in onze kring scherper realiseren, dat al die bijdragen vaak uit hetzelfde salaris moeten komen. Een waarheid, die — vooral als de tekorten dreigend opdoemen — lichtvaardig vergeten wordt. Eén ding is jammer: dat een deel van onze mensen er niet aan denkt om bij het vaststellen van hun donaties de netto-opslag te verrekenen, die ze over de jaren van de "boss" ontvingen. Sorry, ik bedoel: van hun Vader in de hemel ontvingen! Voor hen moet een ander dubbel opbrengen. Laatst hoorde ik iemand, die het weten kan, bitter zeggen: "Je staat ervan te kijken. Lui, die het driemaal zo goed hebben als tien jaar geleden... ze stoppen nog steeds een dollar in het kerkzakje en voor iets anders hoef je ook niet langs te komen!" Over dankbaarheid gesproken.

Als ik jouw brief goed gelezen heb, Truus, dan is dit de kern: "...en dan weet ik niet of het wel verantwoord is om zoveel geld te besteden aan je eigen kinderen, terwijl de geestelijke en stoffelijke nood in de wereld zo verschrikkelijk groot is." Ik vind dat een zin, die boekdelen spreekt. Want je had dit niet zo kunnen zeggen, als je geen "levend" christen was. Als je de wereld om je heen niet bekeek met de ontferming van je Heiland. Nee, over die kinderen van jou zit ik nog niet in de war!

Wat je zo'n onzeker gevoel geeft, is dat je in de loop der jaren het christelijk onderwijs zag worden tot een bodemloze put. Waar je dollars in kunt blijven mikken, zonder ooit "plomp" te horen. Er komt geen eind aan de tekorten, vanwege de gestadige uitbreiding, de stijgende kosten, etc. Tezelfdertijd wordt er van hogerhand aangewerkt op nog meer uitbreiding: highschools, colleges, een universiteit. Als je je daarin gaat verdiepen, krijg je het benauwd. Omdat het nu al gebeurt, dat je nee moet zeggen tegen iemand, die bij je aanklopt voor een prachtig doel. Een doel, waar je hart ja tegen zegt. Dat je misschien even noodzakelijk acht als b.v. die highschool.

Je bent "nog niet overtuigd, dat het goed is zoals het nu gaat." Een eerlijke opmerking. Maar ook een gevaarlijke. (Dit onderwerp staat onder ons n.l. gelijk met de heilige koe in India!) Ik meen, dat het tevens een opmerking is, die te laat valt om nog in rekening gebracht te worden. Zoiets als water voor de Rijn. Want, of we overtuigd zijn of niet, we zitten allemaal met de situatie van vandaag. Die lagere scholen kosten handenvol geld. Om daarnaast zo'n peperdure "allround" highschool op te zetten, is in de meeste plaatsen onmogelijk geworden. Het enige, wat men nog kan doen, is een verlengstukje toevoegen. Voor kinderen, die de z.g. academische opleiding volgen.

Natuurlijk heb jij gelijk, als je zegt, dat er dan maar één groep kinderen is, die ervan profiteert. En dat men dan in het krijt staat, tegenover al die andere teenagers.

Maar je moet de zaak ook van deze kant bekijken, Truus: het is een noodmaatregel, dus van voorlopige aard. Bovendien, als zulke jongens en meisjes gaan studeren aan een neutrale universiteit, dan zijn zij degenen, die een extra steuntje in de rug moeten hebben. Van hen mag verwacht worden, dat ze eens in ons kerkelijk leven de toon zullen aangeven. Maar wat heeft de Kerk (nu met een hoofdletter) aan geleerde leden, die niet geleerd hebben om christelijk te denken? Er zijn waarachtig reeds genoeg Canadese "intellectuals", die hun geloof 's maandags in verbijstering achter het behang plakken...

Daarom, met alle begrip voor jouw opmerking: je mag de werkelijkheid niet uit het oog verliezen. Er bestaat in dit land een dringende behoefte aan christelijk hoger onderwijs. Dringender, vrees ik, dan ooit bestond aan het lager. Zoekend naar een oplossing voor je probleem, moet je dus niet slechts denken aan de beperkingen van vandaag of aan je eigen kinderen. Er is meer in het geding! Het ligt er maar aan, hoe zwaar dat bij jou weegt. In vergelijking met die andere noden. En ja, je idee om iets op touw te zetten voor de hele jeugd van highschoolleeftijd, is prima. Dat wil zeggen: ook als voorlopige maatregel. Er zijn plaatsen, waar men zo'n soort Highschool Club georganiseerd heeft. Als men daar bij jou in geïnteresseerd is, dan moet je eens informeren bij de Christian Action Foundation. In hun blad "The Vanguard" werd erover geschreven en zij zullen zeker bereid zijn om richtlijnen te zenden.

Tenslotte, op jouw vraag: Wat moet voorgaan? wil ik trachten je een antwoord te geven. Maar houd in de gaten, please, dat het slechts mijn visie op de zaak is. (Niet, tegelijk, die van C.C.!) En Truus, indien het je troosten kan: behalve de Here Jezus is geen mens in staat geweest om de misère van de wereld op zijn schouders te nemen.

Wat moet voorgaan — en dus als Nummer 1 op je lijst hoort te staan — is de kerk. Jij en je man zijn belijdend lid? Dan zijn jullie geroepen om naar beste krachten bij te dragen. Voor de rest moet je samen uitmaken, welk doel op jullie lijst komt. In welke volgorde. En voor welk bedrag. Bedenk daarbij, dat je verantwoording schuldig bent tegenover je Vader in de hemel. Tegenover niemand anders! In kwesties als deze komt m.i. de persoonlijke vrijheid van een christen tot uitdrukking. (Die echter, als elke vrijheid, lasten oplegt.) Daar de noden van onze tijd zo groot en talrijk zijn, is het inderdaad mogelijk, dat de volgorde voor jou een andere wordt dan voor mij. Of voor de broeder, die naast je in de kerkbank zit. Onder ons wordt doorgaans druk gewerkt met die tekst: God heeft de blijmoedige gever lief. Maar laten we niet vergeten, dat iemand pas **blijmoedig** kan geven aan het doel, waar hij met zijn hart achter staat!

Is er een doel, dat je belangrijk vindt, maar waaraan je niet genoeg dollars kunt bijdragen, probeer dan om je tijd te doneren. Voor een bazaar, canvas, etc. Zo ergens, dan is hier het spreekwoord "Tijd is geld" van toepassing. Er zit voldoening in, wanneer je een instelling door jouw medewerking een flinke som kunt overhandigen. Meer, dan je zelf ooit zou kunnen geven. Hulpverlening, zoals de Here Jezus die schilderde, wordt niet alleen uitgedrukt in een "donation". Maar minstens evenzeer in de bereidheid om een hand uit te steken. Herinner je de barmhartige Samaritaan: een man, die niet te beroerd was om van z'n ezeltje te stappen!

Wel, Truus, dit was een prettige kennismaking. Ik hoop, dat ik je wat geholpen heb. Het beste gewenst en hartelijke groeten van

je SASKIA.

MEER DAN POLITIEK

(Vervolg van pag. 1)

bezig moeten houden met de noden van de Arabische volkeren, die de oorzaak zijn van de communistische invloeden. Ik geef toe, de uitwerking van deze zaak is niet zo eenvoudig. Vooral omdat de Arabische landen nog zo ver achterop zijn met hun ontwikkeling. In dergelijke landen speelt het gewone volk een onbelangrijke rol, zodat leiders, zoals Nasser, gemakkelijk een kans krijgen om een land in een verkeerde richting te leiden. Israël is wat dat betreft veel minder kwetsbaar. Die laten zich door hun leiders de kaas niet van het brood eten. Bij de Arabische landen ligt de zaak anders. Daar moet in sommige gevallen het volk nog worden beschermd tegen eerzuchtige leiders. Daarom hebben de Arabische landen in werkelijkheid meer steun nodig dan Israël.

Doordat Israël eigenlijk een volk is dat westers is georiënteerd, een westerse cultuur heeft en door de verdrukkingen van de tweede wereldoorlog onze sympathie heeft, scharen wij ons automatisch onmiddellijk aan de kant van Israël. Toch is dit niet helemaal juist. De Arabieren zijn ook mensen — beelddragers Gods! Daar mogen wij ons als christenen niet van af maken.

Het Midden Oosten is een moeilijk probleem. Ik ben geen politicus, noch een theoloog en moet dus vele vragen onbeantwoord laten. Misschien zijn er onder onze lezers die hierover op een meer deskundige wijze kunnen schrijven.

Voor ons geldt het in elk geval dat wij, vanuit ons christelijk geloof deze problemen hebben te bezien. Dit betekent niet dat wij als christenen de wereldproblemen kunnen oplossen. Dat zou immers betekenen dat wij de zonde uit de wereld zouden kunnen helpen. Wij kunnen echter wel richtlijnen geven. Trouwens, ook al zijn de problemen voor mensen onoplosbaar, dan moeten wij in deze verwarde wereld toch wijzen op Hem, Die gezegd heeft: Zie, Ik maak alle dingen nieuw. Deze bijbelse boodschap mogen we echter niet als een *uitvlucht* gebruiken. Zo van: mensen, maak je geen zorgen, later komt alles goed. Want in dit leven moeten wij ons inspannen om Gods Koninkrijk zichtbaar te maken.

P.T.

Prayer does not change God, but changes him that prays.

Soren Kierkegaard

21 JAAR OUD?

Zodra U 21 jaar oud wordt, valt U niet langer onder de Hospital Insurance van Uw ouders. U moet binnen 30 dagen zelf voor Uw lidmaatschap zorgen. Vraag een aanmeldingsformulier bij een Bank, een Ziekenhuis of aan de Commission.

NIEUWE BAAN?

Ten einde verzekerd te blijven, dient U de instructies op te volgen, afgedrukt op het "Hospital Insurance Certificate of Payment", formulier 104, dat Uw huidige werkgever verplicht is U te geven bij Uw vertrek.

PAS GETROUWD

Voortaan moet "gezinspremie" voor de Hospital Insurance worden voldaan teneinde als echtpaar verzekerd te zijn. Stel de "groep" waaronder U valt in kennis of, als U beide premies "direct" betaalt, de Commission.

Uw
ONTARIO HOSPITAL INSURANCE
Plan

Ontario Hospital Services Commission, Toronto 7, Ontario.

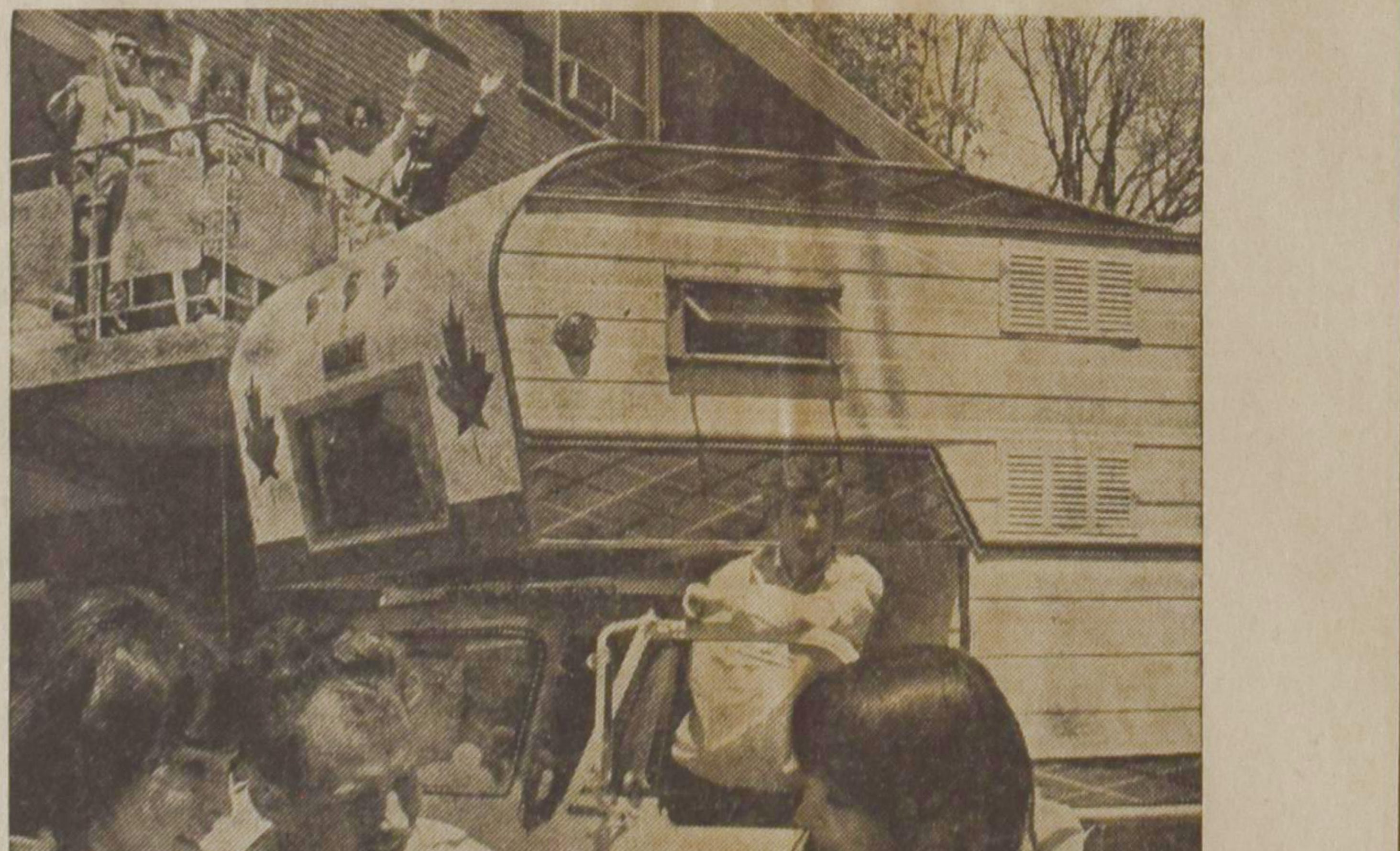

FROM KIEV TO ANKARA. Youth trek gets underway with Ken Swaisland ready to drive truck and Jennifer Cline, Ray Smith and Heather Cooper in foreground as families wave goodby from balcony. Five young Canadians with their mini-caravan are travelling salesmen in Europe, and the product they are selling is Canada. They intend to take the Centennial message to schools, hospitals and churches in villages from Kiev to Ankara.

CALVINIST-CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.
Editor: D. Farenhorst.
Assistant Editor: Paul Tameling.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be re-printed without permission of the publisher.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Calvinist-Contact — English Edition

The St. Lawrence Seaway Mission

Did you know that on any day of the year about 8400 large ships with some 400,000 crewmembers are sailing the oceans to do the world's business in transporting? And what a business!

In Rotterdam Harbour more than 24,000 ships called last year making it the busiest port in the world.

In Montreal a 98,000 ton super-tanker took on 180 million lbs. of wheat in 72 hours for India where it will take 2 months to unload it.

In Chicago a 9,000 ton bulk-carrier disgorged 1800 Volkswagens in 8 hours. And than to think that this took place almost 600 feet above sealevel.

That's where the St. Lawrence Seaway comes in. A waterway system, stretching 2340 miles from the Atlantic Ocean to the heart of America, comprising 17 locks overcoming the 602 feet difference in waterlevel and covering some 9,500 square miles of inland lakes.

That is my Parish.

In reality of course I limit myself chiefly to the Montreal Harbour, an 18 mile stretch of waterfront with 119 berths in the second largest French speaking city of the world (3,000,000 pop.) where annually some 6200 ships tie up.

And since no man can cover 6200 ships a year and do a meaningful job I again limit myself to ships on which I can handle the language which is spoken. Not that this works out always. Sometime ago I visited an Israeli ship and found besides the Israeli crew no less than 10 nationalities among the officers. But that makes this ministry so exciting.

When Classis Eastern Ontario (geographically the largest classis in our denomination covering 1,000,000 square miles) began this ministry in April 1965 it was a 'first' for the Chr. Ref. Church. Concerned with the more than 200,000 seamen coming to the Port of Montreal every year, it felt the need for a spiritual care for them, since many of them have lost all meaningful contact with our Lord and the church. It was a wise decision.

Many people do not think much of seaman. Perhaps because they do not know them. As a matter of fact, it is often thought that seamen are drunken, immoral, disrespectful fellows.

They aren't. They are well-read, well-educated, well-traveled gentlemen, who have a strong sense of discipline and decorum.

Their ships are sophisticated mechanical plants which require technical training and know-how. Their accommodation is very acceptable. The ships' lounges are often comfortable and pleasant. The work is steady (7 days a week). The pay is good.

Seamen do miss a lot of things though. They miss their families, sometimes for as much as 10 or 11 months. The voices of women and the cries of children are not heard on ships. They miss the social life. Blood-donor clinics, society meetings, wiener roasts and beach parties never occur on ships.

They miss the church-life. Sunday is like any other day. Only the food is different. But the same work, the same routine, without interruption goes on. The ship must keep running.

So the few hours that a ship is in port must be utilized to minister to the specific needs of the seamen.

We do this in four ways:

— **Through visiting.** Personal, pastoral visits. No place is more suitable for this type of ministry than a ship. Everyone has his own private cabin right there.

In these visits I can be a Pastor to the seamen. I can counsel them and encourage them, admonish and comfort them depending on the circumstances.

In many instances I find that (although every seaman believes in the existence of a God) their relationship with Jesus Christ is very vague, which is good reason to put the demands of our Lord before them in clear terms. But I also find sincere, upright faith.

This is the most beautiful but also the most difficult aspect of the work.

— **Through worship services.** Many seamen are strangers to the church and formal worship services. Coming to foreign ports they can see the steeple of the churches, but someone must show them the doors. And once inside who will make them familiar with hymn-book and liturgy?

Yet like the curb-service at certain restaurants there is the opportunity to hold services on board, in the ship's lounge. When such services are held, they are informal, relaxed and very pleasant. With the help of a Folk-Music-Group of our Church in Montreal which looks after the musical part our services usually run for 2 or three hours, in which coffee and discussions following the devotional part provide for an exciting time. And sometimes the services take the form of a dialogue. Then it looks more like the witnessing, arguing and testifying St. Paul and St. Peter were used to.

— **Through distribution of literature.** God has put His Word in print. And that is one of the most powerful things on earth: the printed Word of God. Distribution of it in all sorts of forms — through sermons from the Back to God Hour, in illustrated editions, in booklets and articles — is so important. Don't forget: Seamen read a lot. While at sea they have time on their hands, and are not bothered by Radio, T.V. and a social calendar.

So there is a 'hunger' for reading material. This 'hunger' can and must be met through sound reading material not the least the Word of God itself.

We could learn from the Russians here. The stairways, corridors, lounges and mess-rooms are covered with propaganda for the party. Films and whole libraries, extensive programming, and a special Political Commissar on board keeps them indoctrinated.

— **Through Hospital calls.** An average of about 30 to 35 seamen are in hospital every week throughout the season. They are foreigners in a strange hospital without friends or relatives to visit them. Often they have nothing to read (in their own language) and no one to speak to. It is here that the face of Christ must be presented and the word of Christ must be spoken to enable a man to face up to the crisis in his life.

As one man of a team of 3 port chaplains (1 Anglican Chaplain, 1 Norwegian Lutheran Chaplain and the Roman Catholic Chaplain) I am but scratching the surface. What this port needs is half a dozen committed full-time ministers to meet the challenge that is before us.

And I haven't even spoken of the other ports along the seaway: e.g. Hamilton, Ont. where a group of five dedicated young people of the Immanuel Chr. Ref. Church are hosts every weekend to any ship that happens to be in port. They take the seamen to club-meetings, outings, Church and homes and have now more interest among the Young People of the Y.P.S. than they can handle. Toronto, Ont. will start the same thing this summer. They call themselves: YOUTH ACTION. They took that name because they were inspired at a rally which is called: Youth talks.

And do not forget Chicago's Seamen's Mission Inc. supported by five of our churches and seven other evangelical churches. They operate a beautiful building on Butler Drive in Calumet Harbor staffed by volunteers as another link in the chain of workers ministering with the Word of God to those who go down to the sea in ships . . . that they may see the works of the Lord. Ps. 107:23, 24.

Rev. H. Uittenbosch,
165 Place d'Youville,
Montreal, Canada.

VARIA

R.C. Priests in New York polled on celibacy

The traditional rule of celibacy for R.C. priests is openly questioned in various articles and among R.C. clergy in recent years. Due to the increasing number of priests who prefer marriage above their priestly ministry and the renewed biblical study optional celibacy is proposed.

At the Synod of Bishops, which will be held in Rome in September the matter of celibacy is just recently added to the agenda, which addition indicates that the R.C. hierarchy has yielded to the desire of the priests, who advocate optional celibacy, to discuss this controversial subject.

A month ago a committee of R.C. priests in the Metropolitan area of New York has mailed a questionnaire to approximately 8.000 priests serving the dioceses in New York, New Jersey and Connecticut. The committee is known as the Metropolitan Cooperation Committee which is a local affiliate of the National Association for Pastoral Renewal, which was founded last November to work for the modification of the celibacy rule and other changes.

The questionnaire issued three questions to be answered with 'yes', 'no' or 'no opinion' and requested further information concerning age, type of ministry and affiliation with diocese.

Along with the questionnaire, an accompanying letter and other explanatory materials has been sent to the priests.

The questions were:

"Do you favor a change to optional celibacy for the diocesan clergy?"

"Do you favor a request to the Synod of Rome by the National Conference of American Bishops that the conference be empowered to introduce optional celibacy in the United States?"

"Do you favor the readmission to active ministry to those married priests who wish to return to priestly ministry?"

Separate letters were sent to the Bishops and Archbishops of the dioceses involved. They informed the prelates of the poll and asked them kindly to study together with the members of the Committee the current pastoral techniques and structures with a view to renewal.

Of the 7.950 priests polled less than half of them (2,905) responded. A thin majority of the respondents were opposed to the proposal to make celibacy optional.

The change was 'emphatically opposed' by the older priests of New York and Brooklyn. A majority of younger priests of the Metropolitan area, however, favored such a change.

The response to the third question, the one regarding readmission of married priests, was a great surprise.

More than half of the number of priests, including those who opposed a change in the celibacy rule, favored readmission.

Of the respondents, 47.1 per cent (1,331) answered "yes" to the question on optional change, while 50 per cent (1,413) said "no" and the remaining 161 had no opinion. On the petition question, there were 1,341 "yes" replies and 1,423 "no". More than 50 per cent (1,430) voted "yes" and 44 per cent (1,246) voted "no" on the question of readmission to the ministry of married priests.

The summary report of the poll will be sent to the Committee on Pastoral Research and Policies of the National Conference of Bishops in the hope that the results may convince the American bishops to propose at the coming Synod of Bishops to make the question of whether priests may marry for the bishops of each country to decide.

The approval of a change of the 800 years old rule, which has been adopted at the Second Lateran Council of 1130, is very unlikely. For the National Council of Catholic Bishops at its last meeting in Chicago in April reaffirmed "clearly and strongly" the church's traditional rule of celibacy. Moreover, the Pope has just completed an encyclical letter, which is expected to be published before the opening of the Synod of Bishops on September 29, wherein celibacy is reaffirmed.

But whether the Pope will be able to reject the plea of the priests to this any longer is questionable. Celibacy, which is not a dogma, but a rule that can be modified, will probably become optional in the near future.

★

Are Canadians loquacious?

According to an official report Canadians have been the most garrulous telephone users for some years now, and 1966 was no exception, as they once again topped the world's telephone users with 635.6 conversations per person per year.

Second is the United States and third in the line is the Virgin Islands, the inhabitants of which make 581 calls per person per year. The reason why the inhabitants of the Virgin Island are frequent users of the telephone is unknown. The geographical problem of Canada is undoubtedly the reason why Canada topped the world's telephone users, rather than the fact that Canadians outshine others in being talkative.

Iceland is fourth with 565.3 calls per person per year.

Guess who is the leader in the number of telephones per person? The U.S.? No, but Monaco with more than 53 telephones per 100 population, while America is second with 48 per 100.

At the end of 1966 approximately 200 million telephones were in operation. The most densely populated city, telephonewise, is Washington, D.C. where a great number of politicians operate their 'hot' and 'cold' lines.

NETHERLANDS OFFERS HELP TO INDONESIA

"This is the time and hour for the Netherlands to help Indonesia, from government to government and from church to church." These words of Professor J. Verkuyl of the Free University of Amsterdam upon return from a two weeks trip to Indonesia express the present feeling of urgency in the Netherlands to help Indonesia in its economic and religious upheaval. Professor Verkuyl represented the Netherlands Missions Council at a conference of the Indonesian Council of Churches on missions, interchurch relief and development help. Both the Dutch government and churches have offered help to Indonesia in the recent crisis. The government and churches will jointly bear the cost (on a 4 to 1 basis) of a 4 million guilders expenditure. Twelve projects to help develop Indonesia have been given priority rating. These include a sociological institute, study center and library at the Christian University in Salatiga and a christian high school in Samarang.

Verkuyl said that Suharto, Indonesia's present leader, does not want to be a military dictator but to lead the country along constitutional lines. The authority of Sukarno rested upon a myth, that of Suharto upon expertise. (RES)

The colony that went boom!

Three hundred years ago, Montreal was a tiny trading post. Today, it is a booming industrial centre, a metropolis whose population soon will reach 3,000,000.

Such spectacular development is attributable at least partially to the Island of Montreal's geographical position. Situated in mid-St. Lawrence River roughly halfway between the Atlantic Ocean and the Great Lakes, it is the nerve centre for rail and maritime traffic towards America's industrial heart.

While settlers in *Ville-Marie* cleared what was to become the Montreal plain, one of the most fertile regions of Quebec, the first artisans arrived from France: Millers, bakers, gunsmiths, masons, shoemakers and weavers. In 1645, a tannery was established near the St. Lawrence, becoming the first manufacturing enterprise in New France. In 1648, the first mill began production. Soon after, others followed.

For a long time, however, manufacturing industry remained somewhat primitive, producing only the most basic necessities. Not only were markets limited but France did not allow its colonies — *Ville-Marie* was one — to compete with its own plants. The same situation applied under the British takeover.

In reality, Montreal entered the industrial era only in the second half of the 19th century. In 1854, a channel was dug between Quebec and Montreal and in 1860, the future metropolis of Canada became a great seaport where 500 ships docked that year.

In the same period — 1845 to 1870 — British *entrepeneurs* built a rail network linking Montreal with the principal centres of America: Portland (Maine) and New York, towards the south; Toronto towards the west; and the Maritime provinces towards the east. A few years later, the network was extended to the Pacific. In this way, Montreal achieved virtually exclusive dominance of maritime and rail traffic.

Taking full advantage of transportation facilities, industry quickly achieved new growth. In 1870, 22,700 persons were employed in processing companies, a figure which more than doubled in 30 years. Four years later, the first cotton plant, Dominion Textile, began operations and since then it has become one of Canada's industrial giants. Montreal remains its headquarters.

By the end of the 18th century, wealthy Anglo-Saxon merchants in Montreal began to attract British capital and businessmen to the city. Soon, banks were created in Montreal and rapidly became the most powerful in Canada. These same men contacted American financiers who, in turn, began to invest in the Montreal region.

Another decisive factor in Montreal's expansion was the presence of a large labor force. When the first industrial enterprises were established between 1850 and 1860, Montreal was by far the most heavily populated city of Upper and Lower Canada: 58,000 inhabitants in 1851, 90,000 in 1861. With a vast work force at their disposal, industrialists did not hesitate to establish new companies which created additional jobs and attracted farm workers and immigrants to Montreal in ever growing numbers. From 265,000 inhabitants in 1891, Montreal's population rose to 500,000 in 1911.

In 1867, the Fathers of Confederation conceived the British North America Act. Montreal already was the metropolis of the new country.

With the First World War, an economic recession began which ended with the depression of the 1930's. Montreal's economic boom had to wait until the Second World War had ended.

Today, Montreal presses its industrial development with the aid of a municipal administration which enjoys the confidence and co-operation of federal and provincial authorities.

Without exaggeration, it can be said that nearly 60 percent of Quebec's present economic activity is concentrated in the Montreal region. Out of the 5,744,000 persons living in the Province of Quebec in 1967, nearly 3,000,000 have their homes in the metropolitan region.

In 1962, Montreal and region had 5,620 industrial enterprises. The whole of Quebec had 11,104. The same year, shipments by the manufacturing sector totalled $4,500,000,000 in Montreal and slightly less than $8,000,000,000 in the province as a whole.

Nearly all sectors of industrial activity are represented in the Montreal region: Oil refining, textiles, clothing, aeronautics, food, automobile assembly, chemical products, pharmaceuticals, shipping construction, mechanical industries.

Montreal heads the list in many other sectors: Beer making — the first brewery was founded in 1786; tobacco processing — 70 per cent of Canadian production; furniture, shoes, home electrical appliances. Printing, electronics and heavy electrical industry also occupy an important place.

In the field of construction, total building permits issued in 1965 in the metropolitan region involved $625,000,000, nearly 70 per cent of construction in the whole of the province.

Retail sales in 1964 accounted for $2,470 millions in Montreal compared with $5,076 millions for all Quebec. The same year, available personal revenue topped $4,000,000,000 in Montreal, more than 50 per cent of the total Quebec revenue. The Port of Montreal is Canada's most important and one of the world's largest inland harbors. In 1966, 6,216 ships tied up in Montreal, including 3,855 long-distance carriers.

Montreal also is the world capital of aviation: ICAO, the International Civil Aviation Organization, and IATA, the International Air Transport Association, both have their headquarters in Montreal.

Five of Canada's eight chartered banks; its two principal railways, the Canadian Pacific and the Canadian National; and Air Canada direct their operations from Montreal. The same applies in regard to other important companies: The Bell Telephone, which serves 55 per cent of Canada's population; Alcan (Aluminum of Canada), one of the world's greatest aluminum producers; Canadian International Paper, Canada's largest paper manufacturer; *Hydro-Québec*, provincially-owned public utility supplying electricity throughout the Quebec territory; Distillers Corporation-Seagrams Limited, the world's largest distillery.

The problems arising from rapid economic development have been resolved in Greater Montreal by means of the industrial park. A modern and efficient solution to the problems of urban layout, the industrial park is made up of large lots situated near markets. They are equipped with municipal services and the most modern means of communication. Private and public bodies, whose principal objective is to promote new industries, control the management and layout of these parks and the advertising necessary for their expansion.

On the Island of Montreal, on *l'Ile Jesus* and no the south shore of the St. Lawrence, some 30 parks with an area of more than 35,000,000 square feet are at the disposal of industrialists.

The industrial park formula, because of its many advantages, is called upon to shape the economic future of the region. It also can be predicted that during the next decade, certain industries, particularly chemicals, electronics, aeronautics and astronautics, will grow significantly.

One organization which participates in Montreal's industrial expansion by assisting existing companies and those who wish to establish in the region is the Industrial Expansion Council of Montreal. It was created jointly by the Quebec Department of Industry and Commerce and by the City of Montreal. In addition to provincial and municipal representatives, the Council has members delegated by the principal intermediary bodies devoted to economic development.

The dynamism of Montreal's businessmen and population has sparked such expansion that the city now is ranked among America's ten most industrialized areas.

(Imperial Oil)

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

③④

Canada - United States Relations

In this closing article we want to say a few things about relations between our churches in Canada and in the United States.

First they were somewhat like a honeymoon. Generally speaking we were very happy with one another. We from the U.S. were glad to be of service to our newly arrived brothers and sisters. Our immigrants knew that our being with them meant much for their welfare, and there were many expressions of warm appreciation. Friendships were formed which glow with real warmth until this very day.

But, of course, before long the newness began to wear off: that was to be expected, for such is life. Our immigrants began to look at us more soberly; some of our ways they did not like; some felt that in our eagerness to help we at times overreached, and probably we did. We had ways of looking at things which were strange to them and which they could not readily take over. Looking back I am inclined to think that we at times failed to understand their background sufficiently, underestimated their intelligence and experience, unwittingly pushed them a bit too much into a certain mold.

We from the States had second thoughts about our new friends too. They had customs which to us did not seem of the best, manners contrary to what we had been taught. These people were aggressive, at times seemed somewhat overbearing. They had their ways, as we had our ways. There was some dissatisfaction and tension on both sides.

Some of this came out in conversations. I remember a number of occasions on which we frankly expressed our differences, for instance on marriage ceremonies as part of a service, and whether an elder should precede the minister to the pulpit, and other customs. These were brotherly discussions. When we were leaving the London Church to return to the U.S. the elder who made parting remarks said among other things: "We have at times frankly told each other the truth but we always remained friends." That was necessary. But it did always work out that way. At times things were said, from both sides, which hurt, and that was too bad. Some of that spilled over into De Wachter or our papers in Canada. There were voices of impatience. A few demanded that our Canadians go their own independent way as soon as possible. Others would not hear of this.

It was a good thing that this came out: it cleared the air, relieved tensions, helped us to know one another better, opened the way for possible discussions in public. There were those who wanted meetings for discussion.

But not much came of this. Perhaps it was just as well. We needed to know one another better and to gain more confidence in each other to do this in a proper atmosphere. Some of the things brought out were premature. Some times there was too much heat. So-called talks might have pushed us farther apart. Also, everybody was so busy with so many things that it was difficult to prepare for a quiet, worthwhile, fruitful exchange of views.

In 1957, our centennial year, two of our minister then in Toronto, F. Guillaume and H. A. Venema, published a booklet on "The United States and Canada in the Christian Reformed Church", in which they tried to encourage a discussion on questions in the church which were causing tensions and needed to be aired. The tone of the book was good, cautious, humble. There were no accusations, just an urgent plea to remember that Canada and the U.S. are two countries, with different people, and that honest discussion was needed lest we drift apart. This booklet had its value; there were some responses; but it did not elicit the discussion for which it was pleading.

Meanwhile we have not drifted apart. We have developed, each in our own way, but have also grown closer to one another. We in the U.S. were slow in realizing that the Canadian sector must be recognized as such. We forgot that Thanksgiving Day in Canada comes on a different date than in the U.S. We at times forgot to mention both sides when that was proper. We tended to look upon the Canadian churches as immature. When our first classis in Canada was authorized there were those among us who considered this a mistake, were quite perturbed about it. We were inclined to forget that our churches in Canada were not made up of recent converts to the Christian religion but of mature Christians with a background much older than ours. But soon things got better. Our Canadian folk received more of the recognition which was their due. Today they have a full share in all the activities of the church; our synods are increasingly at pains to see that this be so. In our meetings of synod there are not Canadian or American blocks; we have come a long way in working together.

By all means we should stay together if at all possible: our unity as believers in the Lord ought to come to visible expression; we have a common background, a common Reformed Faith based on the divinely inspired Bible, with our confessions summarizing what we hold to be the great truths of the Word of God; we have a common philosophy of life as dedicated to God, under the kingship of God's Christ; we have our distinct mode of church life, of preaching, of liturgy, of church government, of training of our youth; we even aspire to a Christian university. And ecumenicity, the effort for truly Christian churches to get closer together, is in the air. We believe that it is a good thing, that those who are essentially one show that unity too. Then we must steer in the direction of continued cooperation. We have a beginning of ministers moving back and forth across the border. Our young Calvinists have worked together of a number of years, are having their annual convention this very year in Edmonton. We dare not forget that God in his providence brought us together; we may not separate except for urgent reasons.

It is generally admitted that the American section has been a blessing to the Canadian part. We Americans don't want to harp on that: we did it for the Lord's sake and don't want to give our Canadian brethren the impression that because of it they may not do their own thinking and do as they are convinced they must. Of course, they must do their own thinking and aim to fill their place in Canada according to the will of God as they see it in his guidance. Nothing less than that will do.

But I want to say that our Canadian brethren have also been a help, a blessing to us in the U.S. I want to mention just a few instances; probably this could be greatly enlarged.

Many of us here have been inspired when we saw how our Canadian folk made the best of a trying situation in Canada, worked hard, did so much with so little, acquired farms, homes, places in business, built schools and churches. It has been tremendous, with the help of God. Many of us have talked about it.

We have admired the progressive spirit of our folk in Canada, taking over the English language in church life so quickly, and pressing forward in so many ways, in the process of becoming active citizens of Canada.

What has been accomplished by the CLAC and the Committee of Justice and Liberty is simply astounding, has called forth many remarks of admiration.

Canada has contributed materially to sound leadership in our theological thinking and our active life. It too did its share in giving us a new church order. In one particular instance, it corrected us by showing us that when a calling church is able to support its minister it does not need a counsel — in a vacancy. If a minute study were made probably other such instances would be found.

Generally speaking we Americans are inclined to emphasize the practical approach to a matter, while our Canadian folk inclined to stress the principial approach, perhaps tend to be a bit theoretical at times. We can balance one another.

It has been said that our Canadian members are theologically better equipped than we Americans are; on the other hand it has been mentioned that in practical Christian living, in piety, prayer life, etc. we may be stronger. In this too we can complement one another, not criticize but get closer together.

I feel that in at least one instance our Canadian brethren have given us a fine instance of wise leadership, namely in the matter of cooperating with such evangelists as Billy Graham and Leighton Ford. We here in the U.S., with a few exceptions, have declined to cooperate because of the supposed Arminianism of those men and our fear of being untrue to the Canons of Dort. In Canada this was debated. There were the two sides, pro and con. Some churches cooperated; others did not. Classis Hamilton appointed a committee to study this and under its guidance said essentially, There are elements in the presentation of those men which we do not consider the best method of evangelizing. But their teaching is not identical with the Arminianism of the times of Dort. Essentially their preaching is Christian: it brings the true Gospel. Tell your people about the elements with which you do not agree: and support the preaching of the Gospel. To me that sounds like wise, balanced leadership. I thank the classis for it. It may help us here in the U.S.

Let us stay together. The newly instituted Council of Canadian Chr. Ref. Churches can attend to things peculiarly Canadian. That's going in the right direction. Meanwhile we can go on with one general synod and strengthen one another.

May God lead us on together and make us an ever stronger witness in the countries in which he has placed us, to his praise and to our lasting joy.

THE END.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE APRIL LADDER

Names	Problems Points 248 (3)	249 (2)	250 (3)	251 (2)	Sub-total 10 (max.)	Previous total	TOTAL
H. Hengeveld (I), Woodville, Ont.	3	2	3	2	10	63	73
R. Bouma (II), Belleville, Ont.	3	2	—	0	5	68	73
S. Boonstra, Willowdale, Ont.	—	2	—	2	4	69	73
A. Guillaume (V), Edmonton, Alta.	—	2	—	2	4	67	71
J. Kloosterman, Peterborough, Ont.	—	2	—	0	2	68	70
A. Renema, Duncan, B.C.	—	—	—	0	0	52	52
T. P. Palmer (I), Grand Rapids, Mich.	—	0	—	0	0	52	52
W. Triemstra (I), Ottawa, Ont.	2	0	0	0	2	36	38
M. DeJong (IV), Stirling, Ont.	3	2	2	2	9	13	22
J. Hengeveld (II), Woodville, Ont.	0	0	—	0	0	17	17
J. Heikamp, Sarnia, Ont.	3	0	3	2	8	9	17
J. Guldemond, Ont. Grimsby, Ont.	—	2	0	0	2	12	14
H. Rombach (I), Toronto, Ont.	—	2	—	2	4	9	13
J. Lemstra Jr., Grimsby, Ont.	—	0	—	1	1	7	8

REMARKS

This ladder gives some food for thought. The crowd at the top is about the same as on the previous ladder, only different in order. We count a bigger number of zeros and dashes than ever before and the number of perfect solutions of the three-movers was never so low as it is now. Both April three-movers were declared incorrect and insolvable . . . All this proves again that the climb is worthwhile indeed. T. P. Palmer fell from the March ladder for one reason or another. His 2 points in March are included in his previous total. I like to say to M. DeJong: by all means, stay with us: we need veterans like you; and to T. P. Palmer: hope to see you back as soon as possible.

A "DO-NOTHING" BUDGET

After long delays Finance Minister Sharp finally produced his budget for the year 1967-68. It proved to be a real shocker. Overall the budget calls for a 7% increase in revenues to $9,000 million and an 11% jump in spending to $9,700 million resulting in a deficit of $700 million. This shortfall will be increased by elimination of the sales tax on drugs and production machinery raising the deficit to about $740 million.

The forecast deficit is one of the largest on record and calls for tax increases. However, Mr. Sharp is facing a problem here as at the moment it is difficult to predict whether the Canadian economy is moving in the direction of a new boom or whether a downturn is more likely. If the latter were to be the case, a tax increase might be all that is needed to push the Canadian economy into a real recession. Consequently, nothing is being done about taxes at the moment. However, it is widely expected that Mr. Sharp will come out with another budget in the Fall, at which time he may have a better idea about the direction in which the economy is moving. If a new boom looks likely then tax increases would appear almost a certainty. The difficulty of taking the pulse of the economy at the present time also explains the late date of presenting the budget. Usually this is done in April or so. Apparently the Finance Minister hoped to have a better feel of the economic situation by now, but this hope was not fulfilled.

Over defence spending Mr. Sharp has little control but non-defence spending which is his direct responsibility shows a disturbing 12% increase. This comes on top of a 27% rise last year and an almost 17% increase the year before. Mr. Sharp does not make any pretence that a change is in sight. He forecasts higher government construction programmes next year. In addition there is the Liberal promise to introduce Medicare in 1968. Consequently, we can look forward to further sharp increases in spending in 1968 and 1969.

In his budget speech, Mr. Sharp admitted that there is a feeling among many Canadians that expenditures and taxes should be cut. However, he remarked ". . . this is not consistent with the views of this Parliament or this Government as to the importance of our public expenditure programmes". This does not augur well for the future level of taxation.

In his attack on the wickedness of mounting wage and price increases, Mr. Sharp noted that personal income per capita has risen by nearly 18% in the last two years, which is more than the increase in prices. It would seem to us that the Government is at least as much to blame having increased its spending by 48% during those two years.

The financing of the $740 million deficit, which will probably be closer to $850 million after supplementary spending estimates in the course of the year, will put quite a strain on the bond market. Consequently, it looks as if tight money, high interest rates and a shortage of funds will be with us again as it was in 1966.

Unless we, as Canadian voters, start doing something about it and tell our representatives that we want to do more things ourselves and not having everything done for us by the Government, government expenditures are bound to rise year after year and taxes will move up with them.

Drs. J. P. Verseveldt.

THE CHALLENGE OF THE CHURCH IN INDONESIA

❹

BY REV. JOHN VANDERBOM

On the Monday after synod I spent an unforgettable afternoon and evening in the home, and with the family, of the stated clerk in Salatiga. At a cost of less than 8 Australian dollars I travelled in a taxi all the way from Purworedjo, with a beautiful view on the Sumbing volcano, through Magelang and Ambarawa, to Salatiga. This is the city of central Java which also has the Christian university Satya Watyana (faithful to the Word).

In the home of the family Probowinoto a really warm reception was given to your Australian delegate. The daughters of the family served rice and tea and fruit, and in the meantime one delegation after the other came in to tell something of their work and their concerns. Story followed story, a narrative of blessings and worries and hopes.

It began with a group of ladies, representatives of the synodical committee 'Wanita'. Its president, Mrs. Subanu, wife of one of the conrectors of the university, explained some points of the work of the committee. Originally limited to the realms of bible study and prayer, it had now begun to realize the enormous task of equipping the young women and the christian mothers for active Christian service. But how great are the needs in many a family, where the mother, who would like to sew the simple dresses for the little ones, doesn't even know where to obtain the most necessary material, or equipment like yarn and scissors. I have seen a 60 years old sewing machine at work, which had 'lived' through two world wars, and is still active!

Of course I made a quick note of what Mrs. Subanu told me, and I am very glad that the Foreign Mission Board took immediate steps to organize an Australian Ladies' Auxiliary.

Another delegation came in to report on Youth and Sunday School activities. Java is a country with many, many children. And it impressed me deeply to hear of the problems connected with the many little ones whose parents are now in detention because they stood 'on the wrong side', politically. Who will care for their children? There are several christian families, very often large families, who with real compassion have taken care of them. This is just a simple way to reach out with the gospel of the Lord Jesus Christ. How deeply moved the parents in jail will be when they hear that their children are well cared for in a Christian home!

And then, there are the big numbers who are dragged into the church as a result of the mass movements. Who will care for all these little souls? Who will teach them? Where would the pictures, and chorus and songbooks, which they would love to use and learn from, be obtained?

Another delegation was waiting to take over: Transmigration. Here there were some of my Sumatran friends, energetic young ministers whom I had already met during synod. Yes, they told me that the roads are very bad in Sumatra. Already for this reason it would be a risky adventure for me, in this wet season, to travel to Tugumiljo. Still, after what they told me further, I feel that in the nearest possible future (when in the Lord's goodness the economic conditions may be a little more stabilized) our churches' relief work would have a tremendous outlet there. If we could only assist in the transmigration of one or a few of these large christian families! The next day I was shown round the place, called Salib-Putih (= White Cross), where in the past Mr. Van Emmerick had his institution of asocials, and which is now being used as a reception centre for transmigrants. Really I regret that I was not in the position to go all the way with them to Palembang and the Lampongs.

The students arrived, and their delegation told me another moving story of blessings and problems. Their christian student magazine 'Arena', a stencilled publication, has become a great success. Gratefully they mentioned the advice which they received from the well-known Dr. and Mrs. Ellis of the Overseas Foreign Missions, who are also on the staff of Salatiga University. However, their magazine is greatly handicapped by the fact that due to a lack of funds they can't get it printed — which on the other hand would promote its circulation tremendously . . .

* * *

There was another problem. And how happy I was that I was permitted on behalf of the F.C.Y.A. to assure the Rev. W. H. Reksosoebroto of the willingness of our young people to help where and whenever possible . . .

It was request for Bibles. But this will be a story on its own.

TODAY'S ENGLISH VERSION

THREE MILLION COPIES SOLD SINCE SEPTEMBER 1966

More than three million copies of the new translation of the New Testament known as TODAY'S ENGLISH VERSION have been sold since it was published on September 15th, 1966. Selling at the rate of over 10,000 copies a day over a nine-month period has marked this publication as one of the most popular books ever published and clearly indicates that the Bible can still be the best read book as well as the best seller.

This translation in Today's English has been widely acclaimed by all branches of the Protestant Church and also by the Roman Catholic Church.

This six hundred page paperback New Testament with some 200 line drawings is available for only 50¢ per copy in any store of the Canadian Bible Society.

ISRAEL

Het valt moeilijk te ontkennen: Israël is een benijdenswaardig volk. Stomverbaasd heeft de wereld toegezien, hoe dit volk in een week tijd zich van zijn vijanden ontdeed. Numeriek waren zij verre in de minderheid en ook hun arsenaal bleef achter bij dat van hun vijanden. En toch hebben zij het klaargespeeld om zich in minder dan geen tijd vrij te vechten van aan alle kanten omringende vijandige legers. Er wordt nu nog wel wat nageprutteld over de houding die Israël aanneemt en of zij de veroverde gebieden wel kunnen handhaven. Maar veel zal dit niet uitrichten. Israël heeft de strijd alleen gewonnen en is zich van die overwinning maar al te zeer bewust.

Is dit wat de profeten hebben voorspeld? Is dit Gods hand geweest, die hun de overwinning deed behalen en Die Zijn volk terugbrengt in het land, dat Hij hun vaderen heeft gezworen?

Men moet met die voorspellingen ,of liever met de uitleg ervan wat voorzichtig zijn. De theologen zijn het er niet over eens. En vrij algemeen wordt aangenomen, dat de profeten niet zo uitgelegd kunnen worden, dat het huidige Israël op een speciale wijze van zijn vijanden zal worden verlost.

Maar onwillekeurig komt toch Paulus' woord ons in gedachten. In Romeinen vraagt Paulus: "God heeft Zijn volk toch niet verstoten?" Waarop hij dan zelf dadelijk het antwoord geeft: "Volstrekt niet." De apostel ziet dus nog wel degelijk een band tussen God en de Israëlieten. Zeker. Paulus spreekt van de val en van de verwerping van de Israëlieten, waardoor de rijkdom tot de wereld en het heil tot de heidenen is gekomen. En even later spreekt hij ervan dat er takken afgehouwen en nieuwe takken geënt zijn.

In hoeverre wij daarover willen discussiëren, hierin zijn wij het toch wel eens, dat God het volk Israël zeer begenadigd heeft. En dat Hij hen, die tot het geloof gekomen zijn, in die genade laat delen.

De superioriteit, die het Joodse volk op velerlei gebied ten toon stelt. en waarvan het in de jongste oorlog zo duidelijk blijk heeft gegeven, spreekt duidelijk van Gods gezindheid voor dit volk, al erkennen de Joden dat niet. Maar die gezindheid Gods is nu ook medegedeeld aan anderen, die door de val van de Joden tot het geloof gekomen zijn. Erkennen die anderen dit?

Gods genade doet iets in ons leven. Niet alleen later. Nu reeds. Is het zo, dat anderen zeggen dat ons leven uitblinkt? Of, zoals de Catechismus het zegt, dat Gods Naam om onzentwille *geëerd en geprezen wordt?*

★ ★ ★

SPECIALISATIE

De tijd is voorbij, dat een jongen zolang op school werd gehouden tot de leerplichtige leeftijd voorbij was. Althans die tijd zou voorbij moeten zijn. Konden ouders het zich vroeger veroorloven "een baan" voor hun zoon te zoeken, ongeacht welke baan dit dan ook mocht zijn, de tijd is heus voorbij, dat men zich op deze wijze van zijn verantwoordelijkheid kan ontdoen.

Meer dan eens hebben wij er in ons blad op gewezen, dat men rekening moet houden met een snel om zich heen grijpende automatisering. Het leek eerst veel op theorie en men dacht dat het wel wat mee zou vallen. Maar zo nu en dan bemerkt men, dat het geen theorie is, maar harde praktijk.

Dezer dagen kwam in het Nederlands nieuws een bericht voor over het jaarverslag van het Philips concern. Deze wereldwijde organisatie heeft niet minder dan zeven procent meer omgezet in 1966 dan in het jaar daarvoor. De verkopen beliepen 2.418 miljoen Canadese dollars. Op zo'n bedrag is zeven procent een aanmerkelijke som. En men zou geneigd zijn te zeggen, dat met een dergelijke toename een versterking van het personeel welhaast een vanzelfsprekendheid is. Maar dat is nu juist niet zo. Het bericht vermeldde, dat de hogere productie verkregen werd met minder personeel, dank zij de verdere automatisering.

Men ziet, het uitschakelen van mensen tengevolge van de automatisering is geen toekomstbeeld, maar een hedendaagse werkelijkheid. En men mag slechts een toename van die uitschakeling verwachten. Maar die uitschakeling zal dan voornamelijk van toepassing zijn op diegenen, die ongeschoolde arbeid verrichten.

Een vak leren of verder studeren, teneinde zich op een bepaald gebied te specialiseren is niet alleen een eis van de tijd, het is tevens een uitvloeisel van christelijk leven. De dagelijkse arbeid is een heel voornaam deel van het menselijk leven, en dus ook heel voornaam in onze dienst aan God. De dienst moet zo goed mogelijk worden voorbereid en zo goed mogelijk worden uitgevoerd.

Specialisatie is niet een kwestie van een schrander verstand, het is een essentiëeel deel van het christelijk leven.

Enjoy VOORTMANS

DUTCH STYLE COOKIES

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

2850 Kalamazoo Ave. S.E.
Grand Rapids, U.S.A
Mich. 49508

I am not young enough to know everything.

James M. Barrie

When a dog runs at you, whistle for him.

Henry David Thoreau

THE SYNOD OF 1967

of the Christian Reformed Church

ROLLING OUT THE RED CARPET

Well, synod is "back home" again. The past two synods reversed a long tradition by meeting in the "tall corn state" of Iowa, enjoying the hospitality of Sioux Center (1965) and Pella (1966). Canada made its bid for synod in this centennial year. But it was decided for this time to return to the more familiar surroundings of Grand Rapids.

Time marches on, and three years away can make a big difference. Striking changes have taken place on the Calvin campus. Coming into town the delegates settled down, not in the old dormitory and guild houses on the Franklin campus, but in the new pleasant rooms on the Knollcrest campus. Monday and Tuesday saw men of the CRC moving in, setting up their homes away from home, and entering the first round of a two-week cycle of ecclesiastical "shop talk".

SYNODICAL PRAYER SERVICE

In the Christian life worship sets the pace for work. Past synods have honored this sound biblical pattern. The Synod of 1967 kept this good heritage alive. Synod is a working community of faith, a living organism, the broadest governing body in the CRC. But, before putting its hand to the plough, synod gathered in solemn and joyous assembly as a worshipping community.

The annual Synodical Prayer Service was held on Tuesday evening, June 13, in the Alger Park CRC. This unique worship service is a red letter date on the church calendar. There are people in no way directly related to synod who never miss these services. Under the auspices of the local consistory delegates and friends joined to express the communion of the saints and to await God's blessing before tackling a formidable agenda.

The atmosphere surrounding this worship service is always charged with friendly, fraternal excitement. It is a time for meeting old colleagues and making new friendships, bringing together fellow Kingdom workers from north and south, east and west. But there is also an air of eager anticipation, thinking out loud about the deliberations and decisions coming up on the floor of synod.

The weather also plays a role. Quite true to form, Michigan offered its guests a warm and humid reception. The fans were kept busy churning up the air. The attractive blue bulletins listing the liturgy for the evening served many worshippers as hand-operated fans. Both in the pulpit and in the pews people were mopping their brows.

The beautifully intoned church choir helped set the pitch with its appropriate anthem, "Be Thou Near Me". Then came a moment of musical crisis when police sirens, wailing down the street, nearly unpitched the choir. In its worship, as well as its work, the church, though not of the world, is very much in it.

The pastor of the convening church, the Rev. George Gritter, led the near capacity crowd in laying the needs of synod before the throne of grace and power. Amid the aroma of coffee drifting up from the kitchen, the minister opened God's Word and very effectively addressed its message to a waiting synod deep in contemplation of its staggering agenda. Mr. Gritter read Scripture from Psalm 143, "A Prayer for Divine Guidance", and focussed his hearers' attention on verse 10. Speaking on the theme, THE SUPREME PETITION, he reminded us that worship is fellowship with God, of which a central part is prayer. But what shall we ask on this occasion? David puts these words in our mouths: "Teach me to do Thy will . . ." This is the prayer of thousands of families, congregations, and missions as they stand behind this synod, looking on, and awaiting the good word. Wending his way through the text, Mr. Gritter shared with the congregation these four thoughts. 1. Prayer is rooted in covenantal fellowship with God. 2. It is an expression of penitence for our sins, and 3. a sincere desire to embrace God's will. 4. Finally, such prayer must involve a readiness to translate the words of prayer into prayerful action. Mr. Gritter put out these pointed words, "Some of us will have to be up on our feet at synod; but none of us has the right to be up on his feet, unless he has first been down on his knees".

The singing response of the audience was unforgettable. Coming from a predominantly male chorus of voices, the psalms and hymns reverberated through the sanctuary. Ending on a prayerful note the worshippers joined in singing, "Jesus, with Thy church abide".

The evening was rounded out with a coffee and punch social hour in the assembly room. There was nothing hurried or tense about it all. Yet, the delegates dutifully moved along to their quarters without much delay. For things had begun to "move" in Michigan. Men in high places had that very day decreed, that, as of midnight, the state would shift to daylight saving time. Which meant, as everyone knew, losing an hour's sleep that night. Synod cannot get off on the right foot with drowsy delegates.

OPENING SESSION

If there were any doubts whether the new Fine Arts Center would serve well as synodical headquarters, these were quickly dispelled by the very first impressions. The entire set-up is pretty ideal. From a spectator point-of-view it is truly a sight to behold. With an elevated table for the officers of synod, and several rows of tables and chairs for the delegates filling out the extended platform, all basking in hundreds of star-like stage lights hanging above the floor — the whole drama takes on the appearance of a showcase synod. The acoustics are excellent. With about a thousand very comfortable opera seats rising in amphitheatre style overlooking the entire scene of synodical action, the Synod of 1967 definitely has a strong visitor appeal. Thus far, however, there have been few visitors. Next week will probably bring more activity.

On the morning synod was called to order the five-day weather forecast was broadcast: 8 - 12 degrees above normal (normal for this time of year being 78 degrees) with rain each day! This is enough to cause even stalward men to faint. But there is no cause to fret or sweat. Synod will be able to work in air-conditioned comfort And this can hardly be called a luxury for a synod faced with several heated issues, demanding warm hearts, but cool heads.

In accordance with sound church practice, the Rev. Gritter served as temporary chairman at the opening session on Wednesday, June 14, beginning at 9:00 o'clock. After singing number 224 from the Psalter Hymnal, Scripture was read from Revelation 1. Mr. Gritter then led in prayer, using a formulary prayer for ecclesiastical assemblies. The introductory comments from the chair reminded those present that this promises to be a crucial and significant synod, perhaps even a great one.

"Well, who was elected?" This is always the first question among CRC peopel on opening day, at home, at work, on the street. The Synod of 1967 elected the following officers: President — the Rev. W. Haverkamp of Grand Rapids; Vice-President — the Rev. H. Vander Kam of Kalamazoo, Michigan; First Clerk — the Rev. J. Vriend of Lethbridge, Alberta; Second Clerk — the Rev. J. T. Holwerda of Whitinsville, Massachussetts. In view of the weighty matters calling for its attention, synod, it seems, picked men with rich synodical experience, all of whom have held such offices at past synods. At this synod, as at others, moves were made to elect an elder delegate to one of the posts. But the movement was not strong enough. This serves once again to raise the question of exercising effectively the "lay apostolate" in Reformed church movement.

The first bit of disturbing news to hit synod was the (fortunately!) unfounded announcement that no coffee would be served at the opening session. "Synod must first earn its refreshments!" A rumble of muffled protests arose from the floor. Quickly someone set the record straight — there would be coffee after all — and so the delegates were put at ease. How can a man think straight without a cup of coffee?!

On behalf of the Board of Trustees of Calvin College and Seminary the Rev. H. De Mots welcomed synod back to Calvin after a couple of years of "wandering" (geographically, at least!). In so doing he pointed to the close ties between the church and our schools. He placed all the facilities of Calvin at the disposal of synod. As symbols of authority and service Mr. De Mots presented to the president and vice-president respectively an ebony and a walnut gavel for use at synod and as personal keepsakes.

The president of synod then responded appropriately, thanking Rev. De Mots for his valuable service as president of the Calvin Board. He further expressed the gratitude of synod to the Alger Park Church for its gracious hospitality and to the Rev. Gritter for his fitting and timely sermon. Turning to the synod, the Rev. Haverkamp then expressed appreciation for the honor bestowed in electing him as chairman, responded on behalf of the other officers, requested the full cooperation of everyone at synod, and implored God's blessings upon the work which lies ahead.

Then came that thrilling moment, old, yet ever new, when synod arises to hear the "Public Declaration of Agreement with the Forms of Unity". This is what binds us together. This is the church's witness to the world. Standing, as one man, the delegates answered with a resounding "Amen".

So the opening session went down in history. The following morning the chair welcomed the Rev. R. J. Vander Veen as fraternal delegate from the Gereformeerde Kerken in the Netherlands. In the meantime, Committee assignments were made and agenda materials were distributed for preliminary action. The rest of the week the pre-advisory committees will have their hands full in coming to grips with a 700 page agenda, plus floods of supplementary reports. Bon voyage!

Gordon J. Spykman

Herinneringen aan koninklijk bezoek aan Vancouver in 1944

Toen ik in Calvinist-Contact las van een kerkdienst in Montreal waar ook Koningin Juliana en Prins Berhard aanwezig waren, dacht ik terug aan een kerkdienst vele jaren geleden, om precies te zijn in het voorjaar van 1944 toen Koningin Juliana (toen nog Prinses) een kerkdienst bijwoonde in de Christian Reformed Church te Vancouver.

We kerkten toen nog in een oud gebouwtje aan Adanac Street. Het was nog voor de stroom van naoorlogse emigranten in Canada kwam. Prinses Juliana woonde met haar drie dochtertjes in Ottawa. Ze had voor enige weken een uitstapje naar de States gemaakt en zou op de terugreis ook Vancouver bezoeken. Professor Besselaar, die dertig jaar in Afrika geweest was en net een wereldreis maakte toen de oorlog uitbrak en zich zodoende vijf jaar lang bij onze kerk aangesloten had, had de Prinses gevraagd om des zondags de dienst bij te wonen en het Avondmaal met ons te vieren. Dit verzoek werd aangenomen en zo kon het gebeuren dat we voor het eerst van ons leven aan het Avondmaal deelnamen met de Hollandse Prinses in ons midden.

De aankomst was precies gelijk aan de aankomst in Dollard des Ormeaux. Toen de Prinses binnenkwam stonden al de aanwezigen op. Een nogal kleine en tengere gestalte schreed door de kerk en werd naar de voor haar gereserveerde plaats gebracht. Verder ging alles gewoon zijn gang.

Rev. G. Pars was onze predikant. Het kleine kerkje was tjokvol en vele kinderen werden niet toegelaten. Zodra de dienst afgelopen was zette iemand het "Wilhelmus" in, waar al de aanwezigen spontaan aan deelnamen.

Verder stond er op het programma dat er een bezoek zou worden gebracht aan mijn zwager en zuster Mr. en Mrs. A. De Jong, die toen nog aan de River Road, Lulu Island woonden. 's Middags om drie uur arriveerden ze met politie escorte en haar gevolg. Behalve onze familie waren er ook andere boeren en tuinders aanwezig. We werden om de beurt aan de Prinses voorgesteld en dan vroeg ze enkele dingen waarop de een bedeesd en de ander wat vrijer antwoordde. Nadat we met elkaar een kopje thee hadden gedronken vroeg ze aan mijn zwager wat destijds de oorzaak was geweest dat ze naar Canada gegaan waren, waarop De Jong antwoordde dat Nederland een mooi land was waar alles goed in orde was maar dat de prijzen van land en vee er hoog waren. Canada is nog betrekkelijk een jong land met veel mogelijkheden. Men heeft hier beter de kans om met weinig geld iets voor zichzelf te beginnen.

Daarna gingen we met z'n allen naar de koestal en werden de koeien bezichtigd. De Prinses stelde vele vragen. We werden omringd door de mensen van de pers die het naadje van de kous wilden weten. Ze wilden zelfs weten welk gebak er bij de thee gebruikt was. De persfotografen lieten zich dan ook niet onbetuigd. De namen van al de aanwezigen kwamen de volgende dag in de krant. Even na vier uur vertrok de Koninklijke visite.

Toen dit bezoek plaats vond woonden wij zelf in het dorp Pitt Meadows, ongeveer vier mijl van de Rainy Ranch die thans de Pitt polder genoemd wordt. Tijdens haar laatste bezoek heeft Koningin Juliana ook deze Pitt Polder bezocht en waren de boeren allemaal verzameld ten huize van Mr. M. Faber. Daarna heeft ze de directeur Jan Blom bezocht waar ze toen thee heeft gedronken. Deze Pitt Polder was voorheen een groot moeras, en vaak hebben Canadezen gezegd dat ze de dijken niet zo sterk konden maken om het water te keren. Maar deze Canadezen hadden zeker nog nooit van het spreekwoord gehoord "you can't beat the Dutch". Thans is het een mooie vruchtbare polder waar de boeren goede zaken doen.

(Mrs.) G. Meyles.

BE UP TO DATE

Read

CHURCH and NATION

Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.

PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Golfdown Drive,
Rexdale, Ont.

WILLIAM. G POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

HAKEN IS "IN" . .

Haken is de rage. Doe mee, het is gemakkelijk te leren en te doen. Meisjes leren het graag van hun moeders. Leuke patroontjes vindt U overal te kust en te keur, of U maakt Uw eigen patroon.

Voor het beste resultaat moet U de beste garens gebruiken: NEVEDA brei- en haakwol. Neveda: het meest verkochte merk in Holland. Ook hier verkrijgbaar in de laatste modetinten die nu mode zijn.

NEVEDA, the wol met de meeste meters per bol.

Vraagt Uw leverancier voor NEVEDA.

IMPORTEUR:

JANKOK LIMITED

95 SHEPPARD AVE. W. WILLOWDALE, ONT.

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE

's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

DE KOGEL GEKETST

DOOR VIJFTIEN GEREFORMEERDEN

Uitgeverij Daamen N.V., Den Haag

❷

Deze keer willen we enige gedeelten van de jongeren overnemen. Evenals in het vorige artikel is gebleken, worden in dit boekje, dat een antwoord is op **De kogel door de kerk,** allerlei onderwerpen aangesneden, die allemaal min of meer verband houden met de vraag: hoe beleef je je gereformeerd-zijn?

HENK KRIJGER werd op Soemba geboren, waar zijn vader zendeling was. In 1928 zonden zijn ouders hem naar Holland, om in Amsterdam het gereformeerd gymnasium te bezoeken. In 1932—1933 bezocht hij de Amsterdamse kunstnijverheidsschool. Hij is werkzaam op het gebied van de monumentale kunst.

MODERN DOEN

Het was klinkklare nonsens, dat sommigen, toen er langzamerhand verandering hierin kwam (het dragen van kleren door de inboorlingen), de zendelingen verweten dat ze 'die prachtige natuurmensen' een belachelijk schaamtegevoel hadden aangepraat. Dat de Soembanezen broekjes en baadjes gingen dragen, en sarong en kabaja, dat was om dezelfde reden als waarom de 'vlotte' Hollander momenteel een kakelbonte Miami-Beach-weekender aantrekt: 'modern doen'.

Maar niet meneer de gezagvoerder of meneer de gezaghebber, maar de zendingsmensen waren dag-in dag-uit in touw om deze framboesia-lijders te behandelen. Doe alsjeblieft niet al te dweperig over Albert Schweitzer, want er waren en zijn er heel wat meer die precies hetzelfde werk deden en doen. ... Aan de zending van de gereformeerde kerken heeft het niet gelegen dat 'het Indonesische volk' bij de soevereiniteitsoverdracht analfabeet was.

DE LITURGIE

Ik heb niets tegen de zojuist door de gereformeerde synode aanvaarde orde(n) van dienst. Ik heb bezwaar tegen de vormen waarin men die orde(n) hanteert. Die vormen van vóór-reformatorische oorsprong kan men na drie eeuwen van verwerping niet meer wederinvoeren in de nederlandse reformatorische kerken. Noem mij een rand-kerkelijke, goed, maar het krioelt in de gereformeerde kerk van zulke rand-kerkelijken en die lijm je niet met wat liturgische medicijnmannestuntjes.

Het op en af klimmen van de kansel, het gemanipuleer met kollektezakjes, het koor van juffrouwen en meneren in witte hemden, het gezanik met antependia en kaarsen, met kerkelijke kleuren, met termen als Introitus, Gloria, Kyrie, en met aanduidingen als Epifanie en Trinitatis —, dat zie ik alles als flauwe modieusheid, kitsch bijwijze van zalfje voor de gekwetste ziel van de zogenaamd 'moegepreekte mens'. Ik ben niet moegepreekt, o heden nee. Ik ben verkeerd be-preekt en nooit aangesproken omdat men niet wist wie ik ben en hoe ik denk. Ik verwacht van de kerk geen stemmingmakerij, maar korte zakelijk-geformuleerde onderwijzing en vermaning. Ik wil heus wel aktief in die eredienst delen, maar ik wil aktief mezelf zijn en niet een stijl van vroomheid opgedrongen krijgen die zó slecht mijn persoonlijke godsdienstige beleving dekt, dat ze me een opgelaten gevoel bezorgt.

Ik zie gevaar, de liturgische folklorismen overwoekeren de echte, persoonlijk doordachte vroomheid.

Het is net of de mensen zonder kantorij niet meer geloven kunnen, of zonder keervers niet. Als de gemeente bidt om de Heilige Geest, dan ís Hij er. Daar hoef je niet nog eens over te zingen en daar hoeft een kaars je niet aan te herinneren.

Vroeger welde de vroomheid niet op, ze wás er, ze bléék; maar nu wordt-ie gekanaliseerd, iemand draait een kraan open en dan mag het...

Ds. E. H. NAGEL, gereformeerd predikant te Amsterdam-Zuid. Voorheen diende hij de kerken van IJlst, Hengelo (Ov.) en Brussel.

VIETNAM

Een onafzienbaar probleem, een dagelijkse zorg. Ik ken, kollegaas nog wel, die er maar het liefst één of twee atoombommetjes op zouden willen gooien, om de orde te handhaven. En hét motief is telkens weer: je mag je vrouw en kinderen toch niet blootstellen aan de gevaren van een chinese overheersing! Dat China ons wil overheersen, is helemaal duidelijk voor ieder, die de geschiedenis kent. En dat hun leer zonder meer verderfelijk is, is ook bewezen. En aangezien dat dingen zijn, die ons, via hersenspoelingen enz., zouden kunnen gaan scheiden van de liefde van God in Christus, moeten we dus maar vast onze maatregelen nemen. Laat me niet lachen, wij en onze (onverdachte natuurlijk) maatregelen! We zouden ongelooflijk in de kou komen te staan.

TOEKOMST VOOR DE GEREFORMEERDE KERK?

Dat dacht ik zeker. Als wij instrument kunnen en willen zijn, kunnen misschien door ons veel mensen met het evangelie bekend worden. Maar dan moeten we niet alleen denken aan traktaatjes e.d. en apartigheden. Dan moet er veel geloofskracht zijn bij alle mensen, zodat het niet meer moeilijk en ongerijmd is om christelijk te spreken en te handelen, maar zodat het meer als vanzelf gaat. Dan zou je inderdaad kunnen gaan spreken van een tweede natuur, een minder belaste term dan 'wedergeboren'. En we zouden wat minder gereserveerd moeten omgaan met andere kerken.

Er is nog zoveel wantrouwen, over en weer trouwens. En vervreemding. Een gek voorbeeld daarvan beleefde ik in mijn eerste gemeente. Daar was iemand gestorven, wat ieder in de kleine plaats binnen vijf minuten wist, maar evengoed kwam een aansprekker het slechte nieuws bij bepaalde adressen nog eens mondeling aanzeggen. Die aansprekers gebruiken daarvoor vrijwel de letterlijke tekst van de rouwbrief. Er werd gebeld, ik deed open en kreeg voor ik het wist, de stroom woorden over me heen. Ik moet wat onthutst gekeken hebben, want de aanspreker kwam dichterbij en fluisterde me in: ''t Is net sa slim, dominee, 't ben hervormden!'

Aan de vervreemding, die hier verondersteld werd en die in veel gevallen bestaat, moet een einde komen. Gelukkig zijn we op weg. We leren elkaar kennen en we vallen, in veel gevallen, elkaar mee.

Gereformeerde mensen zijn irritant en eigenwijs en trots op hun prestaties en zelfingenomen. Maar ze zijn op weg, en ontdekken dat zij, zelfs in deze dingen, geen uitzonderlijke figuren zijn.

De heer P. S. BAKKER heeft na zijn gymnasiumtijd theologie gestudeerd aan de V.U. Vanwege zijn sympathie voor de Partij van de Arbeid strandde hij op de klassis Groningen, waar hij praeparatoir examen aflegde. Hij werd afgewezen. Van 1947—1962 was hij verbonden aan het Centraal Instituut voor Christelijke Sociale Arbeid. Vanaf 1962 is hij directeur van de Protestantse Voortgezette Opleiding voor Sociale Arbeid.

GEREFORMEERDE 'FOLKLORE'

Ik vind, ja, dat sommigen die weg zijn gelopen te weinig gerelativeerd hebben, sociaal-psychologisch te weinig. Goed, tegen het beeld van vroeger kun je je altijd wel afzetten. Morriën zegt dat hij in de kerk altijd zat te slapen, het interesseerde hem niks. Maar wat zou hij zeggen als iemand het theater waardeloos verklaart omdat hij in de schouwburg altijd zat te slapen? Dat kan ik niet helemaal serieus nemen. Hij heeft er geen affiniteit mee gehad. Mét alle gekkigheden of folklore (of hoe je 't nou ook maar noemen wilt) kon er echt nog wel leven in zitten, ook een echt godsdienstig leven, al zat er soms veel omheen.

En aan de andere kant: een groep móet nu eenmaal een bepaalde sfeer en kultuur hebben om groep te blijven. Individualistische reakties zijn wel begrijpelijk, maar een zekere gemeenschappelijkheid is onontbeerlijk. De gereformeerden vormden vroeger zo'n sterk gesloten groep, waarin inderdaad ook dwaze toestanden ontstonden, de 'folklore'.

Ook nu is men op zoek naar een zekere gemeenschappelijke levensstijl, al is het dan vanuit de situatie in een zogeheten post-christelijke wereld. Denk nou maar aan het rapport van de klassis Goes over het ontwikkelingsvraagstuk. Daarin wordt aangedrongen op versobering, op een gerichte askese enzovoort. Daar ligt beslist een behoefte aan een duidelijke levensstijl aan ten grondslag. Het is ook wel een onbevredigende situatie, momenteel.

Vroeger was de groepskode dan veel te streng, maar nu doet ieder meer of min zijn eigen zin, we willen 'ruim' zijn en ieder legt dat op zijn eigen manier uit. Dat is helemaal niet zo'n fijne ontwikkeling, zo wil ik dat wel zeggen. Uiteraard, het is prima voorzover het een afschaffing met zich meebrengt van bepaalde gebruiken die het evangelie verduisteren. Maar of we nu er zijn, zoals 't op het ogenblik gaat...? Er kunnen perspektieven in zitten, maar ziet men die er ook in, ik bedoel: werken we bewust heen naar een nieuwe levensstijl? Op de oude manier kan het is elk geval niet meer, dat weten we.

HET KLASSIKALE EXAMEN

Ja, dat wil zeggen: toen de kwestie speelde was ik nog geen lid. Ik moet er ook bij zeggen: ik heb nooit zo geweldig aan het dominee-schap gehangen, maar destijds wilde ik het wel worden. Ik ben gestrand bij het praeparatoir eksamen.

Na de oorlog was ik terechtgekomen in de Sociaal-Democratische Studenten Club (ongeveer wat nu Politeia is). Ik had belangstelling voor mensen als De Rougemont, dat zette me zo ongeveer op het spoor. In die tijd speelde ook de Indonesië-kwestie; de zaken stonden scherp. Schouten leidde de A.R.P. naar een uitgesproken kolonialistisch standpunt.

Met deze achtergrond deed ik in 1946 kerkelijk eksamen. De klassis hield zich ermee bezig, er zat niet veel kans in. Ik was niet tegen de christelijke organisatie (waarover de synode toen net een uitspraak gedaan had), maar ik wilde het laten afhangen van de situatie, ik zag dus niet de noodzaak-zondermeer. Er werd een kommissie benoemd die met mij de kwestie besprak (in de klassis Groningen). Er waren er die het eenvoudig niet diskutabel achtten: kerk en christelijke politiek enz. is één geheel. Anderen waren soepeler, en ook eerlijker. Iemand zei tenminste heel reëel: 'je begrijpt wel, we willen geen rooie dominee in de kerk hebben'.

Ik heb nog een bezwaarschrift gestuurd aan de Provinciale Synode; het werd afgewezen. Inmiddels had ik werk gevonden dat me ging boeien. Het lag voor mij allemaal niet zó scherp: ik had niet het gevoel dat ze me dwarsboomden in mijn roepingsbesef om dominee te worden ofzo; als ik dat perse had willen worden, dan was het ook erger geweest. En eerlijk, men was meestal niet onaangenaam, ik werd niet gekoeieneerd. We konden eenvoudig elkaars redenering niet volgen, al waren er enkelen die toegaven dat je theologisch vrij sterk stond, maar kerkelijk nu eenmaal geen been had om op te staan.

DE GEREFORMEERDE KERK EN WERELDVRAGEN

Met alle nadelen die ik wel zie, vind ik de voorzichtigheid van de gereformeerde synode in allerlei wereldvragen toch prettiger. Daarin zit wel het gevaar dat men de tradities laat zoals ze zijn (zoals gereformeerd = A.R.), maar er is althans een konsentratie op wat van de kerk is. Een kerk moet zich evenmin met 'progressieve' opvattingen identificeren als met konservatieve. Ik denk dat de gereformeerden meer besef hebben van wat je als kerk wel en wat niet kunt zeggen met het gezag van het evangelie.

Ik wil overigens niet idealiseren, want niets zeggen is eenmaal dikwijls een kanonisatie van toestanden die niet deugen. Soms móet een kerk iets zeggen, maar dan met behoorlijke vrijheid om er politiek verschillende konklusies uit te trekken; het moet dus een uitspraak zijn die op kerkelijke wijze geschiedt, niet politiek.

We moeten elkaar kunnen aanspreken op ons geloof, via de gereformeerde kerk, met aanvaarding van het feit dat de een A.R. stemt en een ander P.S.P., of wat dan ook. Maar ook dat is weer niet eenvoudig, want niet alle partijen zijn werkelijk akseptabel, daarom ik het goed dat er naar gekeken wordt hoe je je politiek gedraagt.

Van groot belang vind ik steeds om goed in te zien dat de kerk nu bestaat in een niet-christelijk tijdperk. Daarom is herkerstening niet reëel, maar ook niet het-in-standhouden van allerlei 'christelijke tradities'. De kerk is in de maatschappij een randverschijnsel geworden, dat geldt ook voor je eigen leven; de kerk neemt niet meer de plaats van vroeger in. Juist daarom blijf ik de fundamentele positiekeuze van de gereformeerde kerk reëel vinden. De zin van de kerk is: het evangelie levend houden bij de mensen, de heilsverwachting. Méér hoeft niet, maar dát moet dan ook!

RADIKALISME VANUIT HET EVANGELIE?

Je moet wel zeggen dat vanuit het evangelie nogal scherpe kritiek komt op ons huidige reilen en zeilen. Daar komen dan weer radikale konsekwenties uit voort, ja. Maar politiek gezien is het moeilijker: is radikalisme 'haalbaar'? Kun je die evangelische impulsen ook vórm geven, kun je de feitelijk aanwezig krachten in die richting kanaliseren? Is het te programmeren?

Sommig radikalisme is in bepaalde opzichten nogal gratuit. Ik voel niets voor een antitetische opstelling van een utopisch radikalisme (bij voorbeeld vanuit de Bergrede) tegenóver een log konservatisme. Er moet een wisselwerking mogelijk zijn tussen het evangelie en de momentele realiteit. Makkelijk is het niet.

*

Wij zouden nog heel wat andere belangrijke uitspraken kunnen aanhalen, maar in ons knipsel hebben we, naar mijn mening, de kernzaken die in dit boekje worden gesteld, weergegeven.

Volgende week hopen wij, evenals wij dit gedaan hebben met het boek van drs. Puchinger **Is de gereformeerde wereld veranderd?**, enkele opmerkingen n.a.v. het geschrevene maken.

P.T.

Doctors in de Filosofie

De wereld der wetenschap is twee doctors in de filosofie rijker geworden en het mag met dankbare trots gezegd worden, dat de Nederlandse gemeenschap in Canada voor deze toename aansprakelijk is. Met voldoening mag ons blad hartelijke felicitaties richten tot Mr. Leo B. Jonker (zoon van Brampton's dominee P. M. Jonker) en tot Mr. Gerald Van Belle, die verleden week beiden hun doctorstitel ontvingen.

Mr. Jonker had reeds eerder zijn B.Sc. en M.A. graden gehaald aan de University of Toronto, terwijl Mr. Van Belle zijn B.A. en M.A. graden gehaald had. Beiden promoveerden aan de University of Toronto.

Mr. Jonker heeft thans een scholarship ontvangen voor verdere studie aan de Berkeley University in Californië, terwijl Mr. Van Belle les zal gaan geven aan de University of Florida.

Helaas gaan beiden dus naar de Verenigde Staten, doch het is te hopen dat eerlang beiden eveneens weer naar Canada zullen terugkeren.

Het is met dankbaarheid, dat wij van deze promoties melding maken.

I dont' like a man to be too efficient. He's likely to be not human enough.

Felix Frankfurter

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraagt volledige inlichtingen
bij
C. STEENHOF
(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL—AMSTERDAM
$335.—
met gratis trip naar
Brussel, Parijs en London.

KLM

GAAT U NAAR NEDERLAND?

Kies het KLM tarief, dat voor Uw reis het voordeligst is! De KLM maakt het U zo gemakkelijk mogelijk, dit jaar naar Nederland te reizen.

U kunt nu Uw keuze maken uit een aantal verschillende retoer tarieven afhankelijk van de tijd van het jaar, waarin U reist en de reisduur.

Gaat U voor twee of drie weken en logeert U bij familie of kenissen?

De KLM heeft een speciaal 14—21 daags excursie-tarief, dat voor U geknipt is. **$335**

Gaat U voor twee of drie weken en verblijft U in een hotel?

U kunt wellicht gebruik maken van ons 21-daags "groeps"-tarief voor 15 passagiers. Uw reisbureau stelt de groep samen! **$255**
plus tenminste $76 voor hotelkosten

Gaat U voor een langere periode dan drie weken?

De KLM heeft twee "Economy" tarieven, welke van toepassing zijn gedurende verschillende seizoenen. **$445** (off peak), en $536 (peak)

Gaat U "Eerste Klasse"?

De KLM noemt het "Royal Class": Too good to be called just First!" **$787**

Welk tarief U ook neemt: Indien U dit wenst kunt U gebruik maken van KLM's "Fly now - Pay-later" regeling. U betaalt 10% nu en het overige gespreid over een periode van ten hoogste twee jaren.

Vraag Uw reisbureau om verdere inlichtingen over de voordelige KLM tarieven!

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

HD

De Maffia actief

Regelmatig staan er berichten in de kranten over de toename van de misdaad. Vandaar dat president Johnson enkele maanden geleden daaraan speciale aandacht heeft gewijd en in een rede heeft aangedrongen om deze nationale plaag grondig aan te pakken. Verleden week deelde de F.B.I. mee dat de afgelopen weken de misdaad onrustbarend was toegenomen. De politiemacht laat het hierbij echter niet. Met vereende krachten is men bezig de misdaad te bestrijden. Door deze acties komen er steeds meer complotten aan het licht, zodat het registreren van de misdaden zuiverder is dan voorheen. Daar zal men rekening mee moeten houden bij het lezen van de verontrustende berichten over de toenemende misdaad.

Door een massale aanval op de misdaad, met behulp van luistervinken (eavesdropping), is de F.B.I. heel wat gewaar geworden over de organisatie van de bekende Maffia, zoals ze in Italië wordt genoemd, terwijl het onder de naam van Cosa Nostra in Amerika en Canada haar praktijken uitvoert.

De aandacht wordt de laatste tijd gevestigd op de 62-jarige Joseph (Joe Bananas) Bonanno, die twee jaar geleden aan de kant was geschoven, maar nu opnieuw met behulp van zijn 34-jarige zoon Salvatore, soms Bill genoemd, de touwtjes in handen tracht te krijgen. Uit de terugkeer van deze ex-Maffia leider, een voorval dat in de onderwereld nogal zeldzaam is, blijkt hoe de Maffia 'families' (er zijn zo'n 24 families met 5000 leden) meermalen in een onderlinge twist zijn gewikkeld. Het is dan de taak van de nationale 'commission' bestaande uit 12 leden en gevestigd te New York, om de organisatie op gang te houden.

Helemaal is het nog niet duidelijk hoe de organisatie in elkaar zit, maar door de samenwerking van de politie in Amerika en Canada is men in staat de afzonderlijke gegevens bij elkaar te passen tot een geheel.

Joseph Bonanno, afkomstig van Castellamare del Golfo in Sicilië, kwam op 19-jarige leeftijd op een illegale manier van Havanna i 1924 Amerika binnen. Hij ging ir de laundry business en werd later mede-eigenaar van een funeral home. Via deze bedrijven wist hij op een oneerlijke wijze miljoenen dollars in de wacht te slepen. Met zoveel geld zette hij zijn praktijken voort en kon onrechtvaardige rechters ruimschoots belonen voor hun verleende diensten om zijn vuile zaakjes schoon te praten. Hij heeft een huis in Tucson, Arizona, waar hij winst maakt in de real estate business, zaken doet in Wisconsin met zuivelbedrijven, investeringen in Canada heeft en aandelen heeft in de casino's in Haiti. In Haiti werkt een zekere Vito De Filippo voor hem.

De Canadese politie heeft eveneens de aandacht op deze Bonanno gevestigd. Want onlangs zijn vijf Maffia leiders in Montreal gearresteerd, waaronder zich zijn zoon Salvatore bevond. Hij schijnt van plan te zijn de plaats van zijn vader over te nemen, maar daardoor komt hij in moeilijkheden met Gaspare DiGregorio, waarmee hij in een hevige strijd is gewikkeld.

De misère van de Maffia (Cosa Nostra) is dat steeds meer mensen in hun praktijken worden betrokken. Bedrijven, ambtenaren en college studenten worden gebruikt om als tussenschakel te dienen. In een rapport van een bepaalde stad, onder de gefingeerde naam Wincanton, kwam aan het licht dat nagenoeg het gehele stadsbestuur op de een of andere manier bij de zwendel was betrokken. Zelfs de inwoners wisten dat er iets 'loos' was! Ondertussen hebben reeds enkele bewoners een team gevormd om deze zaak op te rollen, maar het laat duidelijk merken hoe door onoplettendheid en onverschilligheid van de kant van de inwoners de Cosa Nostra vrij spel heeft. De politie ontving bv. $500 per week zolang ze er zorg voor droeg dat geen van de 'call girls' werd gearresteerd. Een 'familie' (in werkelijkheid zijn ze geen bloedverwanten, maar de leden zijn als zodanig georganiseerd) bezit aan real estate $300 miljoen.

Door middel van luistervinken en het aftappen van telefoongesprekken, waarover in de rechtspraak nogal verschil van mening bestaat, heeft men in Boston, waar de laatste maanden veel inbraken zijn gepleegd en verschillende moorden zijn gerapporteerd, een goede vangst gehad. Meerdere regeringspersonen willen nu krachtige maatregelen nemen om de misdaad de kop in te drukken. Men vreest echter dat de Cosa Nostra ook in de regering reeds haar vriendjes heeft.

De strijd gaat voort. Onlangs zijn enkele Maffialeden in het Italiaanse Consulaat in Washington door Italiaanse en Amerikaanse rechters berecht. Franse en Canadese aanklagers waren eveneens aanwezig. Het gold een internationale handel in verdovende middelen. Dit was de eerste maal dat men internationaal een rechtzaak behandelde. Het is een stap in de goede richting, temeer daar de activiteiten van de Maffia over de gehele wereld zijn verspreid. Alleen door internationale samenwerking is het mogelijk om deze organisatie aan banden te leggen. Vandaar dat Toronto en Montreal nu ook contact hebben opgenomen met de Amerikaanse politie in New York, Washington, Buffalo, Detroit, Chicago en Hartford.

Tegelijkertijd wordt er bij de diverse regeringen op aangedrongen strengere wetten op te stellen. Men heeft voorgesteld om in de grote steden speciale politiekorpsen in te stellen die belast zijn met het opsporen van Maffia misdaden. Men stelt voor om het gebruik van luistervinken wettelijk te regelen, aangezien de resultaten van deze middelen bewezen hebben, de strijd tegen de misdaad ten goede te komen.

Reeds te lang heeft de Cosa Nostra gelegenheid gehad om zich te verrijken. Het wordt hoog tijd dat hiertegen op internationaal niveau krachtig wordt opgetreden.

WIJ LAZEN VOOR U

"THE GUIDE", fifteenth anniversary issue of the official organ of the Christian Labour Association of Canada.

"The Guide", anders een 4, 6, en soms 8 pagina tijdschrift, heeft voor het eerst een extra presentatie gemaakt door ter gelegenheid van het vijftien-jarig bestaan van de CLAC uit te komen met een nummer van 32 pagina's. Het formaat is weliswaar iets kleiner dan we gewend zijn, maar er staat onnoemelijk veel meer in, terwijl het geheel is voorzien van een twee kleuren omslag.

Dit is een keurig nummer. Maar wat meer zegt, op heldere en overzichtelijke wijze wordt de lezer geconfronteerd met het vele werk dat deze betrekkelijk jonge organisatie verricht. Men blijft er in lezen, en dat is belangrijk, want behalve dat het naar de leden van de organisatie is gestuurd, werd het ook naar zeer velen buiten de eigen kring van de CLAC verzonden.

Wij vonden er een uitstekend editorial in van Mr. G. Vandezande, een dialoog van Mr. Stan De Jong, een penetrerend artikel van prof. Calvin Seerveld, een fijngevoelig artikel van Kathryn Posthumus, een conventie-rapport van de redakteur van Canada Month, Mr. John Kettle, een artikel van Rev. E. L. H. Taylor, een historisch overzicht van de CLAC van Mr. E. Vander Kloet, en "Reflections on a Birthday" van Mr. Harry Antonides.

Dit op zichzelf is reeds een respektabele rij van bijdragen. Maar het is niet alles. Men heeft ook mensen buiten de kring van de CLAC aan het woord willen laten. Zo lazen wij een openhartige bijdrage van de redakteur van "The Trentonian", Mr. R. C. Cornish en een artikel van de journalist Raymond Hill over de prestaties van de CLAC in de seculaire burcht van vakverenigingswerk, de provincie British Columbia. Naast verschillende meningen van allerlei personen, vonden wij ook een artikel van Mr. David B. Archer, president van de Ontario Federation of Labour. Men kijkt even vreemd op zulk een artikel aan te treffen. Mr. Archer moge misschien sympathie hebben voor het werk van de CLAC, het er mee eens is hij zeker niet. En hij acht het streven van de Christelijke vakorganisatie onbegonnen werk in de huidige maatschappelijke samenstelling van ons volk. Door zulk een artikel op te nemen geeft de CLAC echter blijk niet met oogkleppen te lopen. Het bewijst dat men zich terdege bewust is van de moeilijkheden en tegenstand, die men verwachten kan, maar niettemin zet men de strijd voort. Want het is een strijd in geloof.

Al met al is de Christian Labour Association of Canada te feliciteren met dit buitengewoon goed verzorgde nummer, dat een duidelijk exposé geeft van haar moeizame, principiële taak.

D. Farenhorst

☆

LANDSCHAP,
een bundel gedachten over de Psalmen, door dr. G. Th. Rothuizen. Tweede vijftigtal. J. H. Kok N.V., Kampen. 1966.

Ongeveer een jaar geleden kondigde ik de eerste bundel van dr. Rothuizen over de Psalmen aan, en, aan wat ik toen gezegd heb, heb ik weinig toe te voegen. Ook deze bundel (ps. 51—100) tintelt van leven, is uitermate bij-de-tijd en opent slag op slag verrassende perspectieven. Minder dan in de vorige werd ik getroffen (nu en dan) door een te gewild studentikoos spraakgebruik, al zou ik de auteur willen aanraden zich soms iets simpeler uit te drukken en in elk geval geen gewoonte te maken van onderstrepingen als 'voor den drommel' en 'waarachtig'; ook al om de eenvoudige reden dat hij ze niet nodig heeft.

Over onderdelen van exegese of opvatting valt te disputeren — en ik zou niet graag beweren dat ik het voetstoots in alles met de schrijver eens ben, maar de schrijver heeft in elk geval het boek der psalmen geopend op een zeer actuele wijze. Zijn waardering voor mannen als Barth en Bonnhoeffer sluit een gezonde critiek niet uit (blz. 59), en ik waardeerde het zeer, op blz. 10 te lezen, dat Adam in Gen. 2 en 3 niet alleen oertype, maar ook stamvader is, **omdat anders de historie eruit gaat**; een zeer behartenswaardige opmerking.

De lezers van de eerste bundel zullen zeker ook de tweede willen bezitten.

L.Pr.

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(22)

Amos gruwde van de holle ogen die tot in zijn hart staarden. Hij stapte in de jeep en reed in een razende vaart weg... Deze jongen... wat bezielde hem? 't Warrelde onbestemd door zijn gedachten wat hij hem had horen zeggen. In zijn slaap en als hij volkomen wakker was... De schuld van hen allemaal aan het verderven van één van hen . . . duizenden jaren geleden... naverteld uit de volksmond... op schrift gesteld, ontroerend eenvoudig... door mensen die om het levensmysterie vochten...

Hij minderde zijn roekeloze vaart en keek over het land. Tiberias... het meer van Tiberias, waarop de Jodenprofeet gewandeld had. De Jodenprofeet... hoe kwamen zijn gedachten op die aanduiding?

Hij was toch nooit als profeet erkend? Behalve bij een handjevol gedoopten en in de wereld van de heidenen...

Hij probeerde zich te herinneren wat hij van Jezus wist. 't Was ontwijfelbaar een Jood geweest. Hij was in zijn denken en doen ontsproten aan het Joodse volk. Hij was één van de hunnen... en Hij had kans gezien... zijn woorden en daden over de gehele heidenwereld uit te zaaien.

Een pover stelletje was op stap gegaan met de idee en aan een Joods brein ontsproten, gebaseerd op de oude profetieën en de Messiasverwachting van het Joodse volk.

De hele heidense wereld werd gevoed uit de geschiedenis, het Godsbegrip en de heilsverwachting van een woestijnvolkje, precies zo geformeerd als al de andere stammen in primitieve tijden. En zo langzamerhand was er tekening in gekomen. Het had zich onderscheiden van de volken rondom en zich in prille eigengereidheid tot een groots volk geformeerd. Eigengereidheid .... of gestuwd door meer dan menselijke kracht...

Amos stopte en liet met een zucht zijn blikken over het meer en de schone oevers dwalen... Wàs Leon wel zo overspannen als hij aanvankelijk gedacht had?

* * *

Hij had zich niet gehaast naar zijn nieuwe werkterrein en het was dan ook al laat in de middag toen hij in de kibboets aankwam.

De leiding wachtte gespannen op zijn komst. Van zijn oordeel zou het afhangen of de plannen die ze hadden gemaakt, voor verwezenlijking vatbaar waren.

Overal waar hij kwam, werd hij gewaardeerd. Hij behandelde correct en doeltreffend alles wat hem door de ondernemingen werd voorgelegd.

Er waren reeds allerlei voorbereidingen getroffen. De grondmonsters waren van het ontginningsbureau teruggekomen met een analyse van de samenstelling, die zeer meegevallen was. Er waren ook proeven genomen mt het voederen van vee met de bladeren van de cactusplant en er was een nieuwe hakmethode voor het verwijderen van de scherpe stekels ontworpen.

Zij legden hem met vuur uit, dat er beslist meer geproduceerd moest worden om de commune in stand te houden. Het aantal kinderen breidde zich uit en er moesten immigranten worden opgenomen.

Het was hem onmogelijk evenveel enthousiasme op te brengen als gewoonlijk. Hij kon het beeld van de zieke jongen niet kwijtraken en was blij eindelijk zijn bed te kunnen opzoeken. Maar ook toen kwam hij nog niet tot rust. Hoe bestond het, vroeg hij zich af, dat Leon iets van zijn gevoelens voor Mirjam had gemerkt? Die vent beschikte over een fijne intuïtie. Wellicht was dat toneelstuk toch niet helemaal onzin. Ook de geestdrift, waarmee de knaap over recht en gerechtigheid sprak, was ontroerend.

Wat een geluk dat hij die zieke stakker nog had kunnen beloven later zijn roeping te kunnen volgen. Zijn aanhankelijkheid had hem blijkbaar tot een verkeerde keus verleid. Hij had zijn beste en vrijwel enige vriend niet willen verlaten en de liefde voor zijn vak er aan gegeven. Zo waren ze elkander tot steun geweest. Amos beet op zijn lippen. Deze trouwe kerel mocht hem niet afgenomen worden...

Toen hij de volgende morgen met zijn werk moest beginnen, was zijn onrust nog niet geweken. Zonder animo liep hij over het ruime terrein. Een stuk er van was mooi aangelegd als park met in het midden het nieuwe gemeenschapshuis. De lanen die er op uitkwamen, waren aan weerszijden bezet met helder witte woninkjes. De bedrijfsgebouwen lagen achteraf, evenals de scholen en het ruime speelterrein voor de kinderen. Wat waren die communes toch grandioze ondernemingen, bedacht hij plotseling. Nergens ter wereld werd op zo grote schaal aan mogelijkheden gewerkt voor een collectieve opbouw als hier.

In Rusland..., in de satellietlanden werd ook in die richting gestreefd, maar daar kon het systeem niet uit vrije wil worden aanvaard. Wat hier sinds een halve eeuw mogelijk was gebleken met vrijwillige krachten, moest in de Oosteuropese landen met "gedwongen" arbeid tot stand worden gebracht.

Hier kon je komen en gaan in volle vrijheid. Hij had al rondgezworven bij allerlei produktie- en gemeenschapssystemen. De kibboetsiem waren bij honderdtallen over het kleine oppervlak van Israel uitgezaaid en dan waren daar nog de honderden cooperatieve nederzettingen in allerlei graden en verbanden. 't Was toch een wonderlijke plek van scheppen en opbouwen, dat kleine stukje van Palestina, door de Joden bewoond. Zelfs in zo'n gemoedelijk land als Nederland had hij wel eens van pogingen, maar toch nog nooit van het slagen van zulke gemeenschappen gehoord...

Mirjam zou dit leven nooit kunnen aanvaarden. Ze zou in een goed milieu kunnen gaan wonen met geld van haar ouders, maar hij voelde duidelijk hoe groot zijn aversie zou zijn tegen zo'n levensstijl. Hij schikte zich voor de opbouw van zijn land in allerlei primitieve situaties en wilde geen aanspraak maken op het salaris, dat hem eigenlijk toekwam. Het zou hem niet mogelijk zijn het aan te zien, dat zij, zonder nuttige functie, een tafeltje met een rijke maaltijd voor zich reserveerde. Hoe hij het ook wendde en keerde, hij had de goede keus gedaan door haar af te wijzen.

Bij zijn laatste conclusie werd hij overvallen door een gevoel van schaamte. Hij had wel aan zichzelf, maar niet aan haar gedacht. Hoe was je taak ten aanzien van hem of haar die je liefhad en waarvan je je verbeeldde, die liefde te beantwoorden? Haar of hem gelukkig te maken, zonder aan eigen onlust of aversies te denken. Dat was de nobele gedachte van een Jood die zijn afkomst en religie respecteerde. Dat stond talrijke malen in de talmoed, uitgesproken door wijze mannen en profeten, die doortrokken waren van de Geest Gods.

Hij was een windbuil! Hij had niet eens gevoeld en begrepen dat de wonderlijke Leon, die in Zwitserland zijn kamer had gedeeld, zijn roeping verloochend had voor hèm. Om zichzelf misschien ook, maar in ieder geval voor het grootste gedeelte ter wille van hèm. Zijn nobele en fijne aard had hem ingegeven dat zijn kameraad een ongelukkige genegenheid moest verwerken. Waarom zou Mirjam niet mogen leven naar haar aard en naar de mogelijkheden die haar door het geld van haar ouders werden geboden?

Met een ruk schoof hij deze gedachte opzij. Een huwelijk was wat anders dan een gewone kameraadschap. In een huwelijk moest je één zijn in doel en streven. Waar zouden de kinderen een verankering in vaste waarden kunnen vinden, als vader en moeder elk een kant uitgingen? Nee, hij moest niet uit de weg gaan. 't Was nodig de harde waarheid goed in zichzelf te bewaren. O, hij gruwde soms van de schepping...

Het bleek hem dat zijn werk geen schade ondervond van zijn onlust. De kameraden in de kibboets waren in hun schik, toen hun bleek dat de door hen gedachte mogelijkheden gerealiseerd zouden kunnen worden.

Op een vergadering van de leiding kwam een hunner op het idee Mr. Rachnivitz iets extra's aan te bieden. Een horloge... maar hij had al een mooi horloge om zijn pols. Het vrouwelijke commissielid had een aardige gedachte. Een fijne pullover, gesponnen van wol van de kibboetskudde en in de eigen weverij verwerkt. Zo werd Mr. Rachnivitz de volgende dag uitgenodigd, zich de maat te laten nemen. Hij begreep de zin van deze ongewone uitnodiging niet, maar nam ze goedmoedig aan. Op de afgesproken tijd stapte hij naar de weverij en stelde zich voor aan een tengere weefster, die hij nog nooit gezien had. Ze had grote, melancholieke ogen en hij vroeg plotseling: "Waar komt u vandaan?"

Ze liet de centimeter zakken en zei met een verbaasde klank in haar stem: "Uit Roemenië."

"U bent hier dus nog maar kort?"

"Vier maanden."

"Hoe komt u hier?"

"Ik zat in een kamp in Duitsland."

"U hebt dus ook dat heerlijke kampleven meegemaakt," zei hij met een zucht.

"Ja," zei ze en zuchtte eveneens.

"Hebt u nog... zijn er familieleden van u...?"

"Niemand is omgekomen. Ik was bij een illegale groep, die opgerold is."

"Waarom bent u dan niet naar Roemenië teruggekeerd?"

"Omdat ik meende... ik dacht... dat ik beter hier kon zijn."

"Wat vreemd. U had toch een thuis bij uw ouders of was u getrouwd?"

"Nee, mijn vriend is weggevoerd. Die zal wel dood zijn..."

"U bent hier dus alleen..."

"Nee... ik heb een kindje."

"O ja, dan kunt u... ik bedoel, dan kunt u hier voor uw kindje zorgen."

"Ja."

Hij keek geruime tijd voor zich en zij bleef bedremmeld bij de tafel staan. Er warrelde van alles door zijn hoofd. Waar zou zo'n meisje heen moeten, als de kibboets haar geweigerd had? Ze was niet naar huis teruggegaan, omdat ze haar kindje wilde verbergen. Ze was in armoede naar Israël geëmigreerd en hier in de gemeenschap opgenomen. Niet als getekende of uitgestotene, maar gewoon als lid van de gemeenschap.

"Het is een Joods kindje," zei ze zacht.

"O... juist..."

Er viel weer een stilte. In de verte klonken kinderstemmetjes. De talrijke kleuren van de wolstrengen lagen in een bonte mengeling door elkander. Er viel juist een zonnestraal op.

"Is dat allemaal om te weven?" vroeg hij en hij wees op de strengen.

"Om te weven en te breien. Ik moet u even de maat nemen... wilt u mij toestaan de centimeter aan te leggen?"

"Hoe was het in Roemenië, toen u vandaar vertrok? Was er welvaart, konden de Joden er hun brood verdienen?" vroeg hij onder het maatnemen.

"Ja, dat ging wel. We wisten er wel door te kruipen, al waren de gaatjes nauw."

Hij glimlachte. "Hoe bedoelt u?"

"De kleine handel leverde het meeste op. En... de grote banken. Mijn vader zei altijd dat ze voor de grote financiële transacties de Joden niet missen kunnen in de wereld."

"Was uw vader ook financieel expert?"

"Ja... maar ze hebben hem nu... niet meer nodig, menen ze."

"Waarom niet?"

"Er zijn Russen gekomen voor het beheer. Vader schrijft dat hij zal proberen in Amerika te komen."

"Denkt hij daar wel veilig te zijn?"

"Nee, dat denkt hij niet. 't Is maar een voorlopige maatregel. Hij wil in ieder geval Roemenië uit voor ze alles inpikken."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thankfulness to our Lord, we are happy to announce the arrival of our chosen daughter

MARCELLA JOYCE

Born January 31st, 1967.

Herman and Mieke Eikelboom.

South Cayuga P.O., Ont.

Cheers for our God, for He has wonderfully provided again in adding to our family a healthy daughter,

GLORIA HOPE KIRSTEN

"All of us are happy, Lord. Your ways are marvellous, unbelievable beautiful, perfect in all its dimensions!"

The Geisterfers of Ladner, B.C.

June 8th, 1967.

We are happy to announce that the Lord has entrusted to our care a son

MARK GORDON

Born June 10, 1967.

A brother for Betty-Ann, Nancy.

Eddy Eggengoor.
Evelyn Eggengoor, nee Maas.

16 Beattie Ave.,
Rexdale, Ont.

Cor and Leda VanderKruk (nee Dam) thank God for the safe arrival of their daughter

KIMBERLEY PAULA

on June 15th, 1967.

Joseph Brant Memorial Hospital.

A sister for Linda and Robbie.

Waterdown, Ont.

Mr. and Mrs. Thomas Snyder, of R.R. # 3. Caledonia, are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

THEA
to
Mr. GEORGE REGNERUS

son of Mrs. B. Begnerus and the late Mr. B. Regnerus of Hamilton, Ont.

The wedding will take place D.V. on Saturday, June 24th, 1967 at 3 p.m. in the Maranatha Christian Reformed Church of York, Ont.

Rev. N. VanderKwaak officiating.

Mr. and Mrs. T. Verdonk announce the forthcoming marriage of their daughter

HENDRIKA MARIA
to
Mr. GARY WILLIAM DUTHLER

on Friday, July 7th, 1967, at 7:30 p.m. in the Immanuel Christian Reformed Church, Hamilton, Ontario.

Rev. Quartel officiating.

Future address: 231 Emerson Street, Hamilton, Ontario.

On June 23rd, 1967, the Lord willing, we hope to celebrate with our beloved parents

ANDREW J. HAAGSMA
and
RUTH HAAGSMA,
nee PASMA

the occasion of their 40th wedding anniversary.

That the Lord may guide them and bless them through the coming years is the prayerful wish of their children and grandchildren.

Richard and Betty Elema, Woodstock.

Jake and Gay Haagsma, London.

John and Jo-anne Haagsma, London.

Herman and Grace Louter, London.

Fip and Winnie Haagsma, Sarnia.

Cecil and Anne Haagsma, Salford.

Peter and Freda Haagsma, Salford.

Sheila Haagsma, Salford.

Minke Haagsma, London.

and 24 grandchildren.

On Saturday, July 1st, 1967 we hope to celebrate with our dear parents and grandparents,

DIRK STARING
and
DINA STARING (BREIJER)

their 30th wedding anniversary.

May the Lord spare them and be their trust in the years to come.

Toronto:
Reinus and Ann
(Richard and Bobbie).
Rita and Don.
Dirk and Alice.
John and Lynn
Nellie
Sam
Clarence
Diny
Coby
Peter.

10 Alma Drive,
Weston, Ontario.

The board of the Canadian Christian School at Jarvis, Ont. wants to express its sympathy to Mr. & Mrs. T. Bergsma, principal of the school while the Lord in His wisdom took unto Him their beloved little boy

TOMMY.

May the Lord comfort the bereaved as He alone can do.

"I shall go to him but he shall not return to me."

II Sam. 12:23.

Ontslapen in die hope des Eewige Levens my geliefde egtgenoot, vader en grootvader de heer

GYSBERTUS RYKSEN,

in die ouderdom van 85 jaar.

Mevr. Dora Ryksen.
Nelly Lambrechts—Ryksen.
Cornelis Lambrechts.
Kleinkinders John, Theo, David en Nelleke.

Die 12 Junie 1967.

DELICATESSEN AND GIFT STORE ON PLAZA FOR SALE

(Fast-growing area; Ontario.) For more information please write to Box No. 1968, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The story of Trudy is one to delight teenage girls as, throughout the series, Trudy's character is developed by undertaking responsibility under the steadying influence of a Christian home.

TRUDY TAKES CHARGE	TRUDY ON HER OWN
TRUDY'S ISLAND HOLIDAY	TRUDY'S SMALL CORNER
TRUDY'S UPHILL ROAD	TRUDY MARRIED
TRUDY'S COLLEGE DAYS	TRUDY IN DEMAND
SCHOOLMA'AM TRUDY	$1.75 each

Christian Book Centre
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario. Phone JA 2-1234

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
747 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

De mannenveren. "Gods Woord is onze sterkte" te Richmond, B.C. betuigt langs deze weg haar diep meeleven met haar lid Mr. A. VERSLUIS, in het verlies van zijn vrouw.

Moge de Here hem en zijn familie sterken in dit zware verlies.

"Jezus, Uw verzoenend sterven
is het rustpunt van ons hart."

Het bestuur.

Richmond, B.C.

After a long illness we mourn the loss of our daughter and sister

GERTRUDE TRIJNTJE,

at the age of 35 years.

Ps. 73:25, 26.

Parents:
Mr. & Mrs. W. Kleefman, Sarnia.

Sisters:
Mrs. Fred Datema, Sarnia.
Mrs. John Linker, Forest.
Mrs. A. Nijwening, Melbourne.

Brothers:
Cornelius, St. Thomas.
Bert, Sarnia.
William, Sarnia.
Mr. & Mrs. Harry, Mount Brydges.
John, Sarnia.
Albert, Sarnia.

June 16, 1967.

The Hamilton District Chr. High School needs an

OFFICE SECRETARY

Please send letters of application giving qualifications, experience and references to Peter J. Kroschell, Principal, 28 Athens St., Hamilton, Ont.

Full-time experienced

BAKER WANTED

immediately. Starting wages at $2.50 an hour. Christian Reformed Church and Christian School in town. Will help look for accommodation. Phone 796-9041 or write to Agassiz Bakery, Box 239, Agassiz, B.C.

Woman, mid-forties, with son 8, would like

TO MEET WIDOWER

up to 55, with or without children. Prefer living in W. Canada or W. US. Letters to No. 1971, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Weduwe, 46 jaar oud, met twee kinderen, zou graag langs deze weg in kennis komen met een man. Leeftijd 40—50 jaar. Brieven onder nummer 1970, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Dutch lady, pleasant personality, mid-thirties with 12-year-old girl seeks permanent position in a motherless home. Mutual understanding required. Willing to look after 1 - 3 children. Write under No. 1969 to: Calvinist-Contact, Box 312, Station "B", Hamilton, Ont.

HULP GEVRAAGD

in moederloos gezin met 5 opgroeiende kinderen. Op farm dicht bij kerk en school. Liefst Chr. Ref. R. VanderWal, R.R. I, Sydenham, Ont.

SCHOOLBUS FOR SALE

48 pass. GMC 1962. Very good condition. Reason for selling too small for our school. Reasonable offer accepted. Contact P. Hoogendam, R.R. # 4, St. Catharines, Ont. Phone 682-4968.

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"

BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij de Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

GOLFSTROOM IS VERHUISD

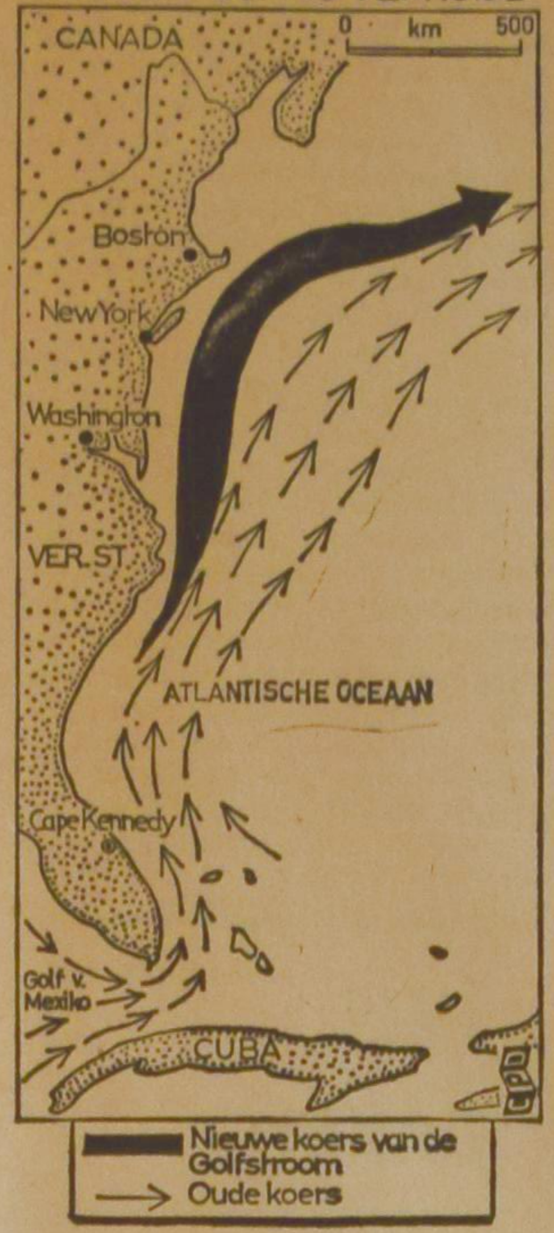

DE GOLFSTROOM IS PLOTSELING VERHUISD

De warme golfstroom is van fundamenteel belang voor het leven op aarde. Deze stroom komt door drukvariaties in de oceaan van grote diepte omhoog en stroomt met een snelheid va nca. 10 km. per uur langs de kust van de Ver. Staten naar Europa. Het watertransport van de golfstroom is enorm. Per uur wordt er een hoeveelheid water verplaatst die gelijk is aan ca. 25 keer de hoeveelheid water van alle grote rivieren ter wereld.

De golfstroom staat scheef. Bij de kust van Cuba b.v. is het zeepeil 45 cm. hoger dan langs de kust van de Ver. Staten. Hier staat de zee dus schuin. De golfstroom is letterlijk een "rivier" in de oceaan. Ter weerszijden van de golfstroom kan het water een centimeter van de golfstroom af al 18 graden kouder zijn. De koers van de golfstroom is van groot belang voor de visserij, het klimaat en het weer.

Het Oceanografisch Instituut van de Ver. Staten heeft nu ontdekt dat de golfstroom zijn koers plotseling heeft verlegd. Het is een "verhuizing" van 2 à 300 km en de stroom koerst nu over de Georges Bank en gaat ten zuiden van de Browns Bank. Daarna herneemt de stroom weer de oude route, zie kaart. De voor deze gebieden nu abnormale warme zee kan schade gaan betekenen voor de visserij aldaar. Wat de gevolgen zullen zijn is not niet te zeggen, aangezien de koersverlegging nog te jong is.

Over de oorzaken van de plotselinge "verhuizing" van de golfstroom tast de wetenschap nog in het duister. Voorlopig blijft het een van de raadsels van de diepten der oceaan.

NIAGARA FARMS

Broiler operation, (government licensed), and fruit farm. 216 acres in all, located on paved road just two miles from prosperous town. Facilities for 7,300 birds. Fruit of choice quality includes peaches, cherries, pears and plums, well cultivated. Buildings include very good 7 room house, all conveniences. Good storage barns. Owner's books show gross of $20,000. Full price $54,000.00 Reasonably financed.

Twenty-five acres, including 22 acres of grapes and three of pears, on paved road. Full line of implements, good barn and very nice bungalow. 70-80 tons of grapes per season. Asking $40,000.00. Offers taken. Convenient to town and city.

Dairy Farm. 116 acres of very productive land, cow barns and other buildings in good condition. 8 room house, no implements. Frontage on two roads. Asking $33,000.

Corn Farm. 100 acres, just two miles from town, good 7 room house and barns. Corn planted. Asking $27,000 with $7,000 down.

Future development land, 9.7 acres planted to grapes, apples, pears and prunes. 1000 foot frontage on road near $20,000 - $30,000 homes. Terrific investment. Crop will cover. Only $25,000.00.

Ten lovely acres, planted to peaches, cherries, pears, plums and grapes. Good house and barns and implements. Very good location. **Beauty spot.** 12 acres of mostly deep sandy soil planted to choice peaches, cherries, pears and prunes. Lovely 12 room house, barn and packing shed. A-1 equipment, ideally situated on paved road. This is one of the better farms in the heart of the fruitbelt. Full price is $44,000 and includes crop. Look this over and make an offer.

For these and other fruit, broiler, beef and dairy farms, call

GERRIT OTTEN,
416-563-7904,
or
JOHN LEVI
416-563-8923.

HAROLD JARVIS
Real Estate Limited
(REALTOR)
4 Nelles Road South,
GRIMSBY, ONTARIO

Farm for rent
Brampton

50 acres, farmhouse and barn, close to Chr. Ref. Church and Chr. school; $80.00 per month; if desired 5 year lease available; applicants are required to give references; possession Oct. 15, 1967.

G. BROOS Ltd., REALTOR
4636 Yonge Street, Willowdale (Ont.), tel. 225-7400.

Canadian Life Insurance Company with a Dutch affiliation requires a

SALESMAN

for local area. Full training program and excellent remuneration. Call Mr. R. B. Jerowsky at 529-8585 Hamilton, Ont. for a confidential interview.

90 ACRES
DAIRY FARM

Good 8-room house, barn 26 tie-ups, plus other buildings. New silo, creek through the land, paved road, asking price $29,000, down $7,000.

Could also be bought. House and buildings with 15 acres for $19,500, down $4,000. Very suitable for hogs or poultry.

100 acres dairy farm, good milk contract, about 30 Holstein cattle. Good house and buildings, complete line of machinery, asking $46,000.

8 acres deep sandy soil, planted to choice of peaches, sweet cherries and pears. Irrigation, city water, brick bungalow. Excellent packing house, full line of implements, high income. Asking $47,000.

We have many more dairy, beef and fruit farms available at the present time.

Write or call

Gerrit Otten
BEAMSVILLE. ONT. - 563-7904

Agent for
HAROLD JARVIS
REAL ESTATE
GRIMSBY, ONT.

NIAGARA PENINSULA

WELLAND AREA

100 acres dairy and broiler farm, with good two family, 12-room home, two kitchens, two bathrooms and new gas furnace. Cow barn with 25 stanchions, 3 boxstalls, and stable cleaner, milk house with 2100 lb. bulk cooler, good milk quota, 39 head of cattle, good line of implements. Broiler barn, capacity 14,000, quota with the O.B.M.B. for 14,600 broilers, all equipment included. Asking price $69,000.00, down payment $19,000.00. Mortgage 6% per annum. Open for offer.

SMITHVILLE AREA

200 acres dairy farm, with 12-room house. Barn for 45 milking cows, 68 head of Holstein cattle. Full line of implements, milk quota of over 28,000 lbs. a month. This farm is set up for zero feeding. Asking price $60,000.00, down payment $20,000.00. Lower for right party. Open for offer.

FENWICK AREA

30 acres fruit farm, good 4-bedroom home, with bathroom and furnace, small barn & garage, some open land, excellent garden soil, wide frontage on good road, built up area, ½ mile from town. Asking price $32,000.00. Mortgage available at 6%.

Call or write for these and other farms

T. VanMarrum, R.R. #2, St. Ann's, Ont.
Phone 386-6377

Representative of

K. KRAAY, REALTOR
ST. CATHARINES, ONT. PHONE 934-1813

ALL ONTARIO CLAC CONFERENCE

Upon special request we announce that the date for the All-Ontario Conference of the Christian Labour Association of Canada has been set for Saturday, September 16, 1967.

It would be appreciated if other organizations would keep this date open when making their plans.

---

130 Acres DAIRY FARM
met melkcontract.

6 Mijl vanaf Jarvis aan Hwy. 3. Goed 8-kamer huis van alle gemakken voorzien.

Grote barn, alle nodige machinerieën. Meer dan 50 stuks Jersey vee. Lichte grond, geschikt voor alle gewassen. Vraagprijs $48,000, $15,000 down.

Jack Bylsma
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Farms te koop

180 acre, geheel bewerkbaar, met stock en implements. Aan hoofdweg een paar mijl van St. Thomas. Dit is een pracht farm. $30,000.

178 acre farm, 6 mijl van Tillsonburg, met stock en implements. Holstein vee. Twee huizen. Melkgeld $2,500 per maand. Open for offer. Direct te aanvaarden.

We hebben nog verschillende farms, sommige van 100 en van 50 acres, met of zonder machines. Daarom, voor meer informatie schrijf of bel

Mr. J. WYBENGA
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
Realtor, R.R. 1, Aylmer, Ont.
773-2981

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)
10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713
SPECIALIZING IN
FARM INCOME TAX

For better service: If you want us to prepare your 1967 TAXPAPERS, please phone collect person to person **NOW!**

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

Alle dagen hetzelfde?

Aambeien, astma, bedwat., bronchitis, blaaskwaal, bloedarmoede-zenuwzwakte, galklachten, hartzwakte, hoge bloeddruk, huiduitslag-zweren-puisten-jeuk, ischias-jicht-reuma, lusteloos, moe of enige andere klacht? Reeds 41 jaren boeken wij wonderbaarlijke successen met onze onschad. Flora-geneeskruiden. Toezending desgewenst in blanco verpakking. Meldt Uw ziekte en klachten uitvoerig aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

THE WORLD AROUND US

ANOTHER WAR IN THE MIDDLE EAST

①

During the past few weeks most people will have anxiously followed the news from the Middle East. But in particular those who remember the horrors of World War II, whether as civilians in an enemy-occupied country, or as soldiers fighting on the front, will have scrutinized the news carefully to see if the fighting may spread and engulf the world in a third world war.

To those who know what war is, it must seem incomprehensible that the countries now fighting are embroiled in battle for the third time in 19 years. But this is the case in the Middle East. The hate and animosity between the Arabs and the Jews is so deep that these people cannot live in peace with one another. In the case of the Jews it is at least in part understandable that they are fighting because they do it for their country. It took almost two thousand years before they could call Canaan their "home" again, and they are not about to give it up — not to anyone, least of all the Arabs.

Part of the anger of the Arabs stems from jealousy. Israeli in 19 years, has achieved more in the way of economic growth and progress than any of the Arab countries. This cuts the Arabs deeply. Another cause for their hate is that the land now occupied by the Jews was once theirs, and was taken away from them and given to the Jews. The Arabs have never forgiven the Jews for returning to Palestine, and have never recognized the Jewish claim that Palestine was rightfully theirs.

The Romans expelled the Jews out of Jerusalem in A.D. 135, and since that time the country has been overrun by many peoples: by Arabs in 636, the Crusaders in 1099, the Mamelukes in 1250, and the Turks in 1517. A few lonely Jews remained in the country, but the land was mostly settled by Moslems.

During the latter part of the 19th century, pogroms in Russia and Poland drove the Jews out of their ghettos there, and some of them headed back to the land of their ancestors. With money from the newly created Zionist Organization and the French Rothchild family, the first pioneers bought land from the Turks and began planning for a new Jewish state. By 1914, there were some 85,000 Jews in Palestine.

After the first World War the British were given a League of Nations' mandate over Palestine. In 1915, Britain promised the country to the Arabs, but two years later to the Jews; just before World War II, Britain reversed her decision again and promised it again to the Arabs. But after the war the horrors of the concentration camps swung world opinion decisively to the side of the Jews, and when Jews from all over Europe began flooding into Palestine many countries secretly aided them.

By 1947, Jewish terrorism in Palestine made it impossible for Britain to rule in the country, and she turned the problem over to the United Nations. It took the General Assembly just ten weeks to partition the land beween Jews and Arabs. On May 14, 1948 Israel became a nation.

The Arabs, however, did not go along with the decision of the U.N., and the armies of Egypt, Transjordan, Iraq, Lebanon and Syria attacked Israel. Although the little Jewish nation was outnumbered 20 to 1, she outfought, outgunned, and outmanoeuvred the Arabs so smartly that the latter asked for a ceasefire after eight months of hostilities.

Even though the Arabs stopped fighting, they did not recognize the existence of Israel. An added reason for the continuing animosity was the three-quarter of a million Palestinian Arabs who fled from the land of their own ancestors and settled in refugee camps just across the border of Israel. Many of these refugees have lived for 19 bitter years in these camps, waiting to return, and constantly stirring up the Arab world against Israel.

Since the Arabs have never relinquished their claim that Israel should be an Arab country, the alarums of an Israeli-Arab confrontation have continued with monotonous regularity over the past 19 years; local skirmishes have constantly taken place, and terrorism has become a way of life.

At least part of the reason that hostilities has not reached the full-war stage more often has been the division within the Arab world. On paper the 14 Arab nations with their 110 million inhabitants seem an overwhelming might against the small Israeli nation with its less than 3 million people. The Israeli army of 300,000 men and women seems very small compared to the combined numerical total of over 700,000 troops in the Arab countries. But these are only numbers on paper: the distrust between the Arabs themselves makes it impossible for them to remain united in one cause for long.

Israel has by far the best generals, imagination and fighting spirit. The equipment of both antagonists is modern, but as the results have shown, the Arabs elected to go along with brawn, while the Jews decided to use brains. The outcome is now history.

Although all the Arab nations hate Israel, it has been primarily Egypt, under the leadership of Gamal Abdel Nasser, which has pressed for the "holy war" against the Jews. Yet, Nasser was fully aware that he got beaten by Israel in 1956, and also that both the United States and Britain had guaranteed a **status quo** of the existing frontiers in the Middle East. So why did this man press so vigourously for another war with Israel?

The answer to this question is difficult to grasp for the Western mind. The West has never understood, and still does not understand dictators. Hitler wrote his whole philosophy in **Mein Kampf**, but no one believed it. Mao Tse Tung and Maoism is still not understood, although Mao explained himself and his doctrine long ago in copious writings. The same is true for Nasser.

In 1954, a small book was published in Egypt called **The Philosophy of Revolution**. It was written by a young kolonel named Nasser. He was only 36 years old then, but already he felt that Egypt had three missions to fulfill: Egypt had to unify first the Arab, then the African and finally the Islamic world. "We alone," he wrote, "by virtue of our place, can perform the role." The ultimate goal is "limitless power" for more than half a billion Muslims standing together.

For more than 13 years, Nasser has driven himself and his people relentlessly toward this goal — so far, he has been completely unsuccessful. But Nasser can not desist; whether the results are likely to be beneficial, dubious or even, in our eyes, suicidal does not matter. What matters is the mission!

Nasser has tried to realize his dream of a unified Arab world in various ways. From 1958 to 1961 a union with Syria was attempted but ended in utter failure. Another proposal, a Unified Political Command with Iraq, never materialized. For the past 4½ years, Nasser has had troops in Yemen in the hopes of getting control there so that he will be in a springboard position to take over Aden when the British leave there next year. But when his policy regarding Yemen did not seem to get much support from the remainder of the Arab world, he tried another path — the destruction of Israel by the united Arab world. This has now also failed, and it looks as if there are not many other roads open to the dictator of Egypt.

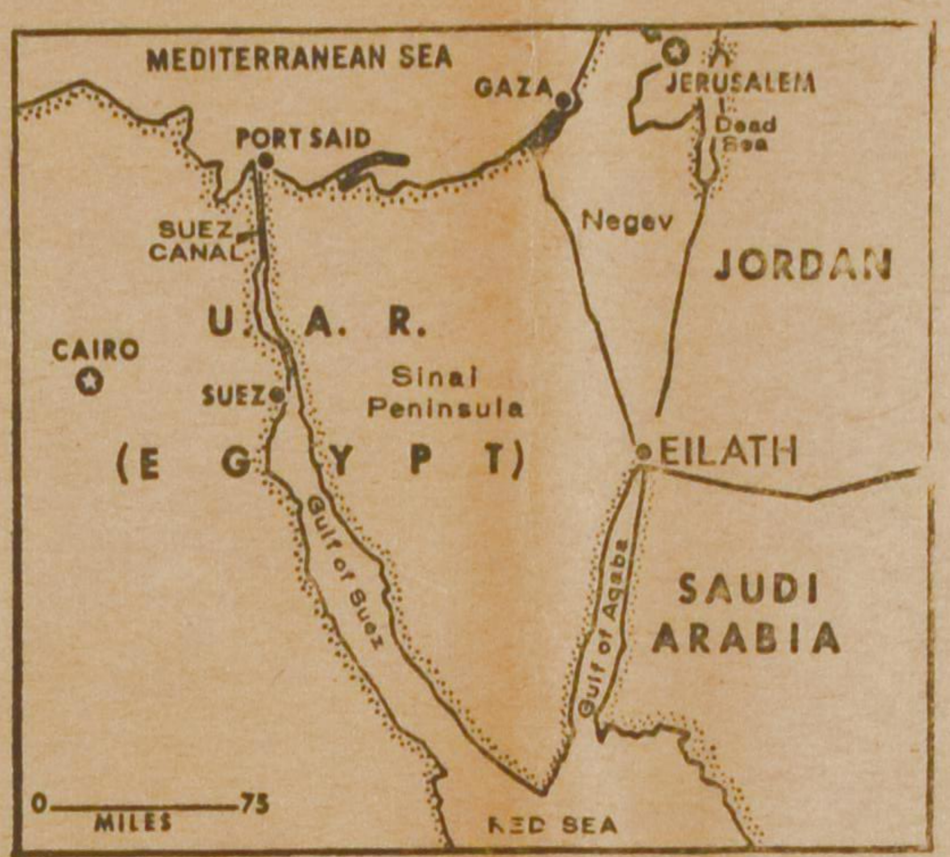

KEY SPOTS IN MID-EAST POWER STRUGGLE. Egypt brought the Middle East to the brink of war by claiming it had sealed off the strategic Gulf of Aqaba, Israel's only outlet to the Red Sea and the Indian Ocean. Israeli sources said that if the Egyptians tried to close the Gulf, then Israel would take military steps to keep it open.

The sad situation of the Egyptian economy may also have been a factor in Nasser's decision to create the air of tension in the Middle East which ultimately led to war. Despite all the modernization that has taken place in the country, the per capita purchasing power has remained unchanged from he time of his take-over — it is still dismally low. Up to mid-1965 the U.S. has poured $1.3 billion in aid into the country, but then the ways parted and Nasser had to do without.

Large loans from various countries and the International Monetary Fund are long overdue and there are no funds or produce to repay them. Even the Aswan High Dam will make no difference, since by 1969 when it should be completed, its expected economic benefits will already have been nullified by the population explosion.

The term "explosion" is quite appropriate in regard to Egypt. In 1882 there were just under 7 million Egyptians; in 1954, when Nasser assumed power, there were 21½ million, and at the beginning of this year 30 million. In the Sixties, the population has increased by 2.7%: one acre used to feed two persons in 1900, now it must feed at least four.

So, a variety of factors combined to force Nasser to pursue a vigorous policy in the hope of unifying the Arab world, and through this method maybe to increase the lot of his people. But it has all failed.

Instead, Egypt will be much poorer still. Many soldiers have lost their lives needlessly; many families live in sorrow because one of their loved ones will never return, and millions of dollars in damage have been sustained by a country which can ill afford it.

J. J. Bout.

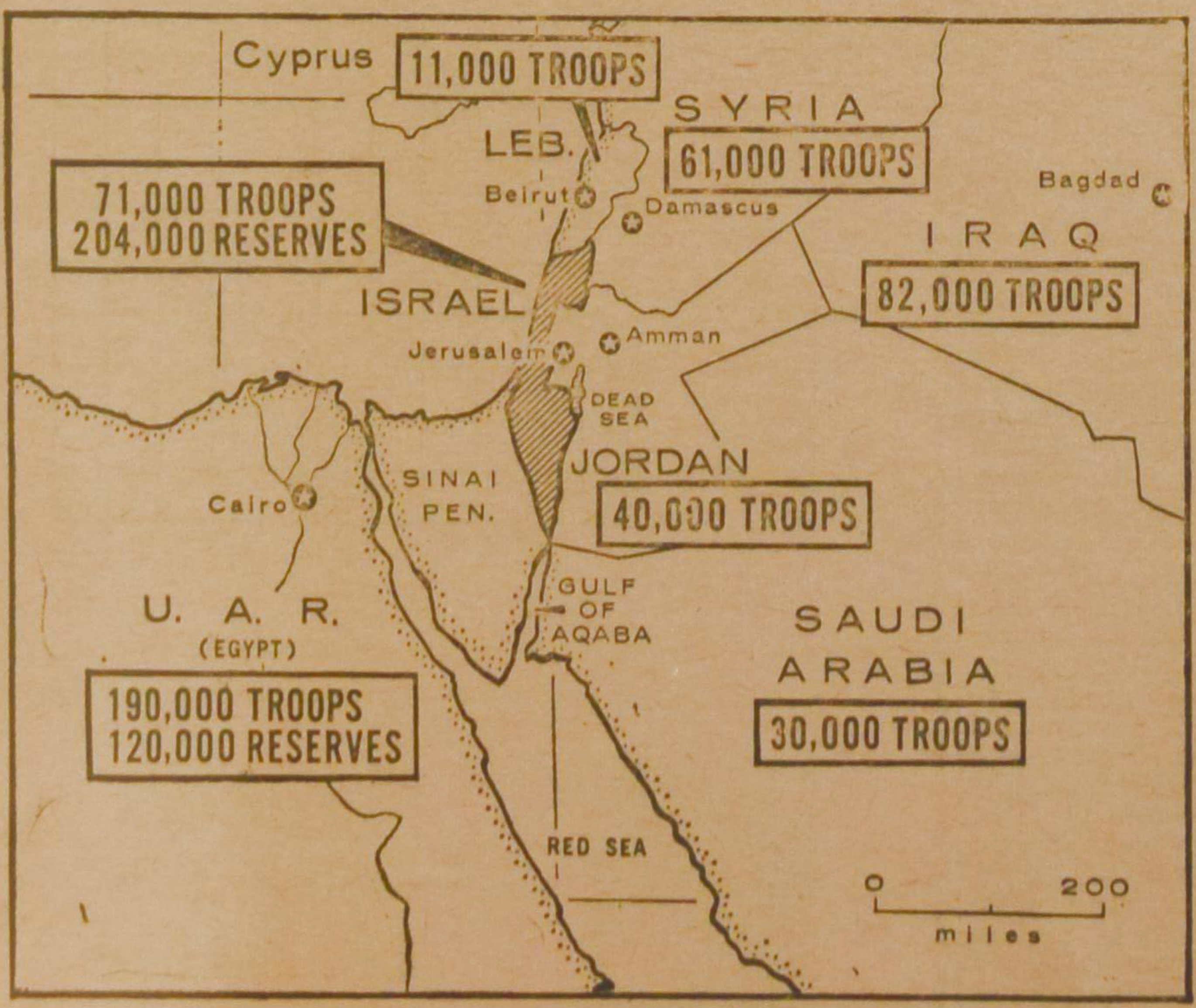

THE MAP ABOVE shows strength of the armed forces in troubled Middle East.

REFUGEES

The west bank of the River Jordan had 440.000 refugees from the 1948 Arab-Israeli war, and the Gaza Strip had about 300,000. Then there are more than 500,000 Arabs on the west bank. Waiting on the east bank of the river are 266,000, also a product of the 1948 war.

The refugees have been an aching sore in the Middle East for almost 20 years.

About 40,000 babies are born to the refugees every year, so that there are now 1,317,000 refugees — about 60% more than there were in 1948. They are distributed as follows:

Jordan, 706,568;
the Gaza Strip, 307,245;
Lebanon, 163.904;
Syria, 140,032.

About half of the refugees are under the age of 18.

The number of the refugees grows. From Jordan have come reports that as many as 100,000 refugees have entered the country, crossing the River Jordan from the west bank, now occupied by the Israeli army.

Who will solve this problem?

BLOODY SWEAT

by Jacobus Revius (1586-1658)
translated from the Dutch by
F. W. Tamminga

Sluggish soul, asleep in me,
Lazily,
Come awake, do not forget
Your troubled Bridegroom, follow thou,
Follow now,
To the grove of Olivet.

See your Maker, downed by dust,
See how crushed
By your hideous, dreadful sin.
Thousand woundings, see them sprout,
Bursting out,
Breaking through the tender skin.

Ah! His sweat, it is a flood
Of His blood
Streaming down from every limb.
Thirsty earth no longer shrinks,
For it drinks
Fullness oozing out of Him.

And, methinks, I see this dew
Surge into
Every leaf and flower vein;
Were the Anemones not white?
Now they're bright,
Spotted, all, with crimson stain.

Golden roses blaze at me
Sanguinly;
And the pallid tulips seem
Flambeaux mixing up the glow
Of the row
(Or is all of this a dream?).

But I see the blood-fed earth
Giving birth
To a flower so superb,
Oh, so lovely that its name
Wins the fame
Of the most exalted herb.

And its name is: Bounteous Love
Spread above
All who sorrow for their sin.
Sweetest name for all who see,
Believingly,
God's restoring balm therein.

Sorrowing soul in me, you moan,
Sigh and groan:
Keep this flower, do not forget;
It's not growing everywhere,
Only there,
In the grove of Olivet.

★

BLOEDIGE SWEET

door Jacobus Revius (1586-1658)

Trage siel, die in my slaept
Geeut en gaept,
Wilt u bruygom niet vergeten.
Waket op, en comt hem dra
Volgen na
Inden hof van Oliveten.

Siet hoe hem u Schepper buckt,
Onder druckt
Door u eysselycke sonden.
Siet hoe hem syn teere huyt
Berstet wt
In wel duysent-duysent wonden.

Ah! syn sweet is enckel bloet,
Met een vloet
Stralende van syne leden
Ah! de aerde drinckt haer sat
In het nat
Sypende van syne treden.

En my dunckt dat ick aenschou
Desen dou
Opwaerts inde bladen trecken;
Was t'angierken niet snee-wit,
Dat nu sit
Oversaeyt met bonte plecken?

T'blonde roosken gloeyt sijn schoot
Sangels-root;
En de bleecke Tulibanten
Sijn verkeert (of droomtet my?)
Op de ry
In gemengde flamboyanten.

Maer een bloem int duyre bloet
Opgevoet
Sie ick wter aerden comen;
O hoe liefelycken bloem!
Die den roem
Allen cruyden heeft benomen.

Godes milde goedicheyt
Wygebreyt
Over die de sonden rouwen
Is haer alder-soetste naem,
Hullepsaem
Diese met geloof aenschouwen.

Droeve siel, die in my weent,
Sucht en steent
Wilt dees bloeme niet vergeten;
Ider hofken dat ghy siet
Draechtse niet
Maer den hof van Oliveten.

The Story of Confederation

by Frederick J. Terrence

1. In the Days of the Colonies

(Can. Scene) — In the middle 1800s, the Canada we know today existed only as seven colonies, each with its own laws, its own government, its own postage regulations, its own tariffs, and even its own coinage and money. The colonies were Nova Scotia, New Brunswick, Prince Edward Island, Canada East (now Quebec), Canada West (now Ontario) a settlement along the Red River in what is now Manitoba, and British Columbia, on the remote west coast. All the vast lands between the Great Lakes and the Rocky Mountains were owned by the powerful Hudson's Bay Company which had been granted this immense territory in 1670 by Charles II of England.

When the American colonies broke away from Britain in 1766, our seven colonies remained loyal to the Crown. As the years went on, the idea of a federation of the British North American colonies grew among the statesmen, but no real headway was made until the 1860s. The spark of Confederation was struck when Nova Scotia, New Brunswick and Prince Edward Island decided that they would attempt a union among themselves. For some years they had been trying to stir interest in the move from Canada East and Canada West, but these colonies were so embroiled in racial and local disputes that little attention was paid to the Maritimers.

In 1864, political matters in the Canadas reached a point where effective government was impossible; the quarrels between Canada East and Canada West occupied all the attention of the men governing the country. It was at this time that John A Macdonald, rapidly rising to the top in Canadian politics, formed a coalition cabinet, and with George Brown his political opponent in the warring party battles, set about to bring some order to the governments of Canada East and Canada West.

The Maritimes organized a conference on their union an chose Charlottetown as the meeting place. They did not consult or invite the Canadas to participate. When Macdonald heard of the move, he sought an invitation for himself and seven of his colleagues. Fired with visions of a larger union, Macdonald so swayed the gathering that the smaller Maritime union was put aside as horizons broadened and a Canada was envisioned which would be, as Macdonald eloquently foresaw—, "at least the fourth nation on the face of the globe". The meetings which began on September 1, 1864, were held in secret; the outside world had no hint of the momentous deliberations until September 8, when a banquet was held in the Provincial Buildings in Charlottetown, and it was announced that the federal union of all the provinces was now the goal.

It was decided to continue the conference at Halifax on September 10. Some Maritime delegates attempted to revive the strict Maritime union, but the larger plan was now on fire. In the last hours of the meeting, it was decided to hold a further conference in Quebec City on October 10, just a month hence, and to invite Newfoundland to join in the conclaves. Following the Halifax sessions, Macdonald and his party visited Saint John and Fredericton in New Brunswick, where the proposed union became the top news of the day.

Now the tremendous task of committing to legislation all the things they had talked about was at hand. Every delegate to the conference — the fifteen Maritimers led by Dr. Charles Tupper, premier of Nova Scotia, and the eight Canadians led by Macdonald, well knew that only an idea, a magnificent idea, had been launched. Macdonald's canny understanding of human nature had never been better demonstrated than at this conference, which really marked the peaceful birth of the Dominion of Canada. He well knew that the colonies, which had instigated the meeting in the first place, would never entirely agree to give up their own legislature and executive in favour of a common one for all! His superb federal plan imposed no such sacrifice, but simply provided for a strong central government, without destroying the treasured and traditional powers of the provincial government. At the same time, ties with Britain would remain intact. The constitution he envisaged would be similar in principle to that of Great Britain; it was a master plan which would enable the colonies to govern themselves, yet still remain loyal to the Crown.

Hurrying back to Quebec City, Macdonald and his colleagues set to work to frame the agenda for the meetings which would be held there shortly. It was an immense task; there was no precedent within the Empire; the interests of the colonies were different, except for the common maritime location of three of them; the racial differences of the Canadas were already all but tearing Canada East and Canada West apart. Finally all was in readiness. Early in October, the government, the government steamer, *Queen Victoria* was dispatched down the St. Lawrence to pick up the Maritime delegates and bring them to old Quebec City, where they would meet with the statesmen of the Canadas to carry on talks about the exciting federal union. By Sunday night, October 9, the thirty-three men who we now know as the Fathers of Confederation were on hand. The meetings were to be held in the Legislative Building overlooking the broad St. Lawrence, and on the site of the Bishop's Palace where the first parliament of Canada had met in 1792.

Quebec, the cradle of New France, was now to see a new nation take root. It had been here that Cartier's little ships had wintered in the year 1535; it had been here that Champlain had built the first French settlement on the St. Lawrence. On the nearby Plains of Abraham, New France had met its end when General Wolfe's British forces had captured the city. Now another gallant company was to make history on ground already hallowed by the heroes of two nations.

Vacation Bible School

FOUR COURSES AVAILABLE:

1. **We meet Jesus** (Chr. Ref. P.H.).
2. **The Great Commission** (Orth. Presb.).
3. **Scripture Press.**
4. **Gospel Light.**

(Free filmstrip and Record available for your first teachers' meeting.) Contact.

Chr. Book Centre
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario
JA 2-1234

ANNUAL ANDIJKER PICNIC

JULY 3

Waneeta Beach
Port Bruce

BUY FROM THE PEOPLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

New Ideas on Budgeting

New York (NAPS) — "Making ends meet" is as much a problem of managing money as of earning it.

Financial experts have been taking a fresh look at the old family budget. They find that although most families do have some type of financial planning, all too often the "plan" involves mere record-keeping . . . mountains of paper that keep pace with your mounting frustrations.

Frequently the amount of income is not the most important factor. Earning money with which to meet your responsibilities is just the beginning; managing money so that it will respond to both present needs and future goals is the real challenge.

Of course, each family must first do the essential estimating of income and expenses. Figure your net yearly income . . . counting the sure things, only. Total your fixed payments — such as rent and/or mortgage payments — which have first call on your spending, and then tackle the day-to-day demands. Though, in these days, the day-to-day expenses may seem enormous, this is the flexible part of your budget . . . the area over which you do have a measure of control (sometimes called discretionary spending power).

A budget is a specialized plan for a certain family. Your plan will not be exactly like anyone else's, because you have different values and goals. The important thing is to plan your spending and savings, so that your income will provide the maximum for your family in terms of the things that are most important to you.

You can spare the entire family the feeling of being boxed in by the restrictions of money management, if each member (including children) is given a personal allowance for which he does not have to account to anybody. It not only provides youngsters with valuable training in managing their own funds, but it gives everybody the liberated feeling that once in a while he has a little money he can spend spontaneously, even frivolously, just because he feels like it. An occasional splurge makes financial discipline easier to live with.

Most finance counsellors believe that dividing the responsibility for a budget is essential in attaining current and long-range satisfaction. Whether the husband is the only money-maker, or whether the wife contributes income, both share in the spending of the family money, as both share in single dreams of the future for the family.

Remember, too, that both will share in the disappointment if unwise handling of money prevents those dreams from coming true. If there are children old enough to take part in family decisions, they should have an opportunity to voice their needs and wants, also.

Budget income into broad categories of expenses and savings. The wife then assumes responsibility for spending the amounts budgeted for Food, Household Operation and Clothing, while the husband handles the money for Shelter, Transportation and the diversified category of Personal Advancement, where aspirations change to computations. The total of "Hers and His" expenses, plus savings, should equal net income.

As long as both of you can supply the needs of the family, within the amounts allotted for your areas of responsibility, there need be no detailed record-keeping. When the amount allotted proves insufficient to meet current or anticipated needs, however, a detailed account of all spending should be kept for a month or two to determine where the plan is breaking down and what steps should be taken to bring spending back into line with income.

Giving up things is always hard on the morale. Much better to decide early in each year, after reviewing the economic facts of your life, that you will spend no more than so much for food, clothing, etc. Then make plans that fit into these limits; don't overshoot and you won't have to cut back. Of course, if there is a substantial increase in your income as time goes on, revise your plan and let your family benefit accordingly. Don't peg them to a hard-time budget, if things are looking up and you can afford to do better by them.

Financial experts suggest the following guidelines for the Divided Responsibility Plan:

HER BUDGET

Food: including cost of lunches and all meals out.

House Operation: fuel, light, gas, telephone, water, household help, household supplies, cash or credit payments for furniture, household equipment and appliances, draperies, linens, etc.

Clothing: for all members of the family, dry cleaning and pressing, laundry, repairs and alterations, miscellaneous accessories.

HIS BUDGET

Shelter: rent, or that part of payment on home which is applied to interest, repairs and property improvement, real and personal property taxes, fire insurance, etc.

Transportation: carfare, automobile payments, auto insurance, repairs, tires, gas, oil, upkeep on car, etc.

Personal Advancement: health, health insurance, education, recreation, vacations, newspapers, magazines, books, hobbies, dues and membership fees, church and charity contributions, personal allowances, baby sitter, entertainment, etc.

SAVINGS

Savings Accounts: retirement plans, life insurance premiums, Savings Bonds, that part of payment on home which is applied to principal, stocks and other securities.

A family budget plan adds to the security of family relationships by helping people live more fully in the present, even while they are preparing for the future.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

SOUVENIRS!

QUARTER HOUR-
CUCKOO CLOCKS

handcarved with bird and four leaves.
7½" clock face.

Only $8.95

Write to:

Bargain Square

BOX 112, CHATHAM, ONTARIO, CANADA
Allow one month for delivery.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS

1. Ayn Rand character
5. Knocks
9. S. American tree
10. Eyes
12. Mediterranean tree
13. Seashore
14. Bail
15. Pulpits
16. Hewing tool
17. Moist
18. Evening sun god
19. Method
22. Fondles
23. Director
25. Urge
27. Kidnapper's demand
30. Support
31. Firmament
32. Two: prefix
33. Dialects
35. Simpleton
37. Quantity of jewels
38. Eagle's nest
39. Form of trap-shooting
40. Pains
41. Blunders
42. Elm or maple

DOWN

1. Bevy
2. Sour
3. Wash
4. Digit
5. Mechanical man
6. Grows old
7. Dishes for roasts
8. Mysterious
9. Soft drinks
11. Pretends
15. Comments
17. Skin tumor
20. Bootlegger
21. Road-surfacing material
22. Enclosure
24. Merry
25. Thick slices
26. Wig
28. Accommodate
29. Parasitic insects
31. Lets it stand
34. Dare: Fr.
35. Costly
36. Caen's river
38. Likely

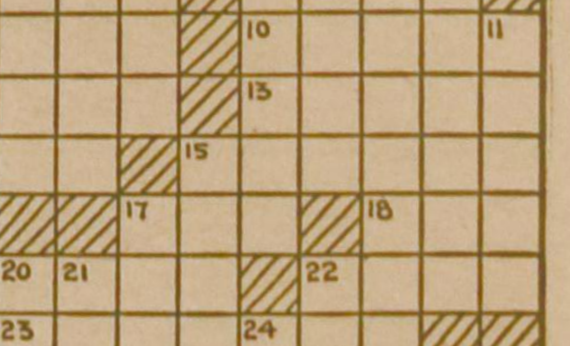

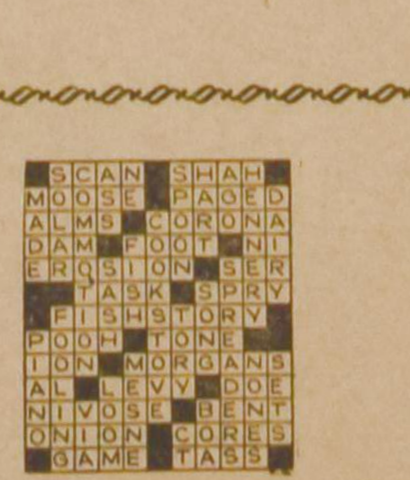

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

FROM THE BOOKSHELF

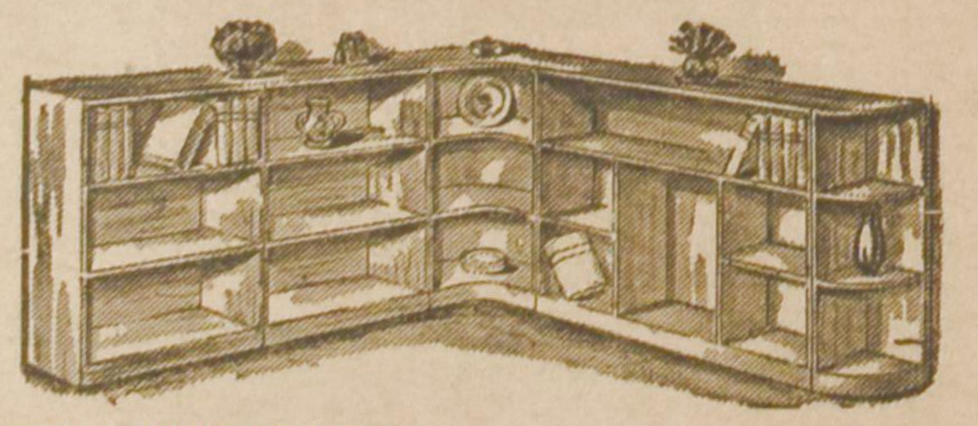

THE FUNDAMENTALIST MOVEMENT. Louis Gasper Mouton & Co. The Hague. Paris. pp. 181.

In this book, Dr. Louis Gasper attempts to present an account of the developments of fundamentalism in the United States. Particular reference is made to the two main groups: the American Council of Christian Churches and the National Association of Evangelicals. The author deals only briefly with the origin of the fundamentalist movement in the first chapter, and the six successive chapters give an account of its development up till the 1960's. Many sources have been consulted for the writing of this book and this is what makes it interesting. The author has done his research well. He must be recommended for the amount of material made available to the public in this way. For this reason, I recommend this book, even though the price of approximately $6.00 is quite steep for 181 pp.

Six chapters deal with the developments of the A.C.C.C., the N.A.E., the resurgence of militant fundamentalism, fundamentalistic evangelism, fundamentalistic education and scholarship, and Dr. Billy Graham. Thus, the book presents an excellent orientation to the whole subject of modern fundamentalism. Its good, flowing style lends itself to easy reading for the layman

Dr. Gasper claims to have studied the fundamentalist movement since 1938. He holds six earned degrees in a wide range of subjects, history, sociology, education, philosophy, religion, and psychology. This ought to qualify him as an historian who can provide a deep insight into the varied and complicated factors, movements and ideologies which form the background of fundamentalism. However, this is not the case.

First of all, he maintains that the European legacy must be sought in a misconstrued type of Calvinism. (p. 4) Secondly. Premillenialism and fundamentalism are equated. "Millerism (referring to William Miller who taught that Christ would return on March 21, 1843) is still perpetuated in contemporary adventists groups, and it is one of the fundamental principles of the fundamentalist movement." (p. 8, cf. p. 53) This mistake ought not have been made. Eschatology (the term is used here in its narrow sense as referring to the doctrine of the second coming of Christ) was not the main bone of contention among the early fundamentalists. Only after their decline in power did eschatology become a lively controversy among the fundamentalists. Before the 1930's, the fundamentalists were too occupied with the battle against modernism, and the a-millenialists and premillennialists were in close co-operation with one another. Dr. T. T. Shields, who founded the well known evangelical Toronto Baptist Seminary in 1927, accepted the a-millennial position. Even today, this seminary holds this view. One must note that Dr. T. T. Shields, also president of the Baptist Bible Union, contributed extensively to the statement of faith of the I.C.C.C. Thirdly. The economic factors which did have bearing upon the development of fundamentalism are overemphasized. Another serious problem with Dr. Gasper's approach is his inability to give clear and distinct definitions. He constantly confuses the term fundamentalism and conservatism. He classifies all those who accept the Bible as the infallible Word of God as staunch fundamentalists. Dr. J. Gresham Machen is described as a fundamentalist and the Westminster Theological Seminary as a fundamentalist institution. (p. 16, cf. p. 115) The Christian Labour Association and what it stands for falls under the same category (p. 122)

Dr. Gasper's strength does not lie in his description of the background and early development of fundamentalism but rather in the narrating of contemporary events and problems .His chapter dealing with Dr. Billy Graham is excellent and what has been written about the Bible School movement is very thought provoking.

The chapter dealing with Christian education sheds a good light on the confusing picture of the American fundamentalist training program. This book deals with American issues but they are ours also. We, as Reformed Christians, are constantly being confronted by the challenges presented to us by the I.C.C.C., the N.A.E., and the Revival movements. As shown, Gasper's work has many weaknesses, but it should be read so that a better and deeper insight may be gained into the complicated ecclesiastical situation of today.

Drs. J. D. Tangelder

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Calls received:

Blyth, Ont., Rev. H. W. Kroeze of Kitchener, Ont.

Fort William, Ont., Rev. G. Corvers of Luverne, Minn., U.S.A.

Call declined:

High River, Alta., Rev. H. Numan of Essex, Ont.

Call accepted:

Collingwood, Ont., Rev. H. Numan of Essex, Ont.

SEMINARY STUDENTS AVAILABLE FOR PREACHING

Churches, are you interested in the services of seminary students? There are approximately forty students in Grand Rapids available for pulpit supply this summer. Your requests are appreciated and will receive prompt attention from Peter Brouwer, 960 Dunham SE, Grand Rapids, Mich.

CAN. REF. CHURCH

Call received:

Orangeville, Ont., Rev. J. De Feyter of Berkum, The Netherlands.

The Christian Reformed Church of Scarborough needs

PULPIT SUPPLY

on July 9, 16, 23 and 30. Please contact Mr. Jack Brouwer, 27 Alpaca Drive, Scarborough, Ont. Phone 261-3602.

Which vacationing minister could preach in

OWEN SOUND

on July 23, 30, August 6 or 13? Please contact Mr. A. De Boer at 621 - 11 St. W., Owen Sound, Ont.

Toronto Rehoboth C.R.C. requires

PULPIT SUPPLY

July 16: 10 A.M. and 5 P.M.; July 23: 10 A.M. and 5 P.M. and 7 P.M. Dutch. Minister please contact Mr. J. Batelaan, Clerk, 45 Fordwich Crescent. Phone 741-7250, Rexdale, Ont.

PULPIT SUPPLY

The Willowdale Christian Reformed Church of Toronto is in need of pulpit supply for: July 9th, July 16th, July 30th and Aug. 20th. Ministers who are in our area on one of these dates, please contact the clerk, B. Bonvanie, 17 Hilda Ave., Willowdale, Ont.

Canadian Ex-Priest Writes

The English edition of our paper offers all kinds of possibilities. We are now able to avail ourselves of the help of co-workers throughout the world with the result that even our Dutch edition is becoming more universal, more actual, and more interesting. **Thus we are** able to give our readers a view of multi-coloured Roman Catholicism in the **various countries. It** offers a good picture of what Rome is and will be.

We sent our specimen-copy also to the Canadian ex-priest, the Baptist minister Jean-Marc Méthot of Lachute in the province of Quebec. He wrote:

"Dear Brother in Christ,

Thank you very much for your letter and for the specimen-copy of "On the Road to Damascus". I think it is excellent. May the Lord richly bless this publication. Great was my surprise when I noticed from your paper that you suffer hardly any opposition from the Roman Catholic Church in Holland. How is it possible that they allow you to carry on such a work! I don't undestand this at all.

DIFFERENT IN CANADA

Things are different here. When in Canada a person, especially if he is a priest, leaves the Roman Catholic Church, he must try to hide his past or, for all practical purposes, leave the country as an exile. (We presume Mr. Méthot means the French speaking part of Canada, H.J.H.)

When such a person starts any evangelical work he is very closely followed by the Roman espionnage network. In many ways he is followed, opposed, and slandered. Many ex-priests are not able to stand up under this in the long run. They give up their valuable work or move away, at any rate many become entirely discouraged. I thank God that He allowed me to start an evangelical work in 1952 in the Province of Quebec, reputedly more Catholic than the Vatican. In God's power I have been able to hold out in this pioneer work, in spite of the fact that the Roman Catholic Church in Quebec launched a real persecution in return. (N.B. Canada is a federation of ten provinces which have a great measure of independence, H.J.H.)

SYSTEM AND PEOPLE

Yet, I do nothing but expose the Roman Catholic system, without ever turning against certain persons within the Roman Catholic Church. I love the Roman Catholic people and methinks I am **proving it by the fact that I con**tinue to visit them to offer them the riches of the Gospel as a **free gift. On the other side, I** feel called of God to unfurl for them God's plan of salvation through conversion and faith in Jesus Christ.

NO BUILDING WITHOUT BREAKING

When you read my writings, you will notice that I always keep a two-fold purpose before me: one negative, and one positive. For one cannot build a new house on an old foundation, and one must not put a new cloth on an old garment, nor new wine into old bottles. I am convinced that a Roman Catholic who puts his confidence in the Romar system will not look around for something different, since he is satisfied with what he has. As long as a man thinks to be on the right road, he won't look around for another road. So, we must prove to him that his religion is of human origin, and that only Jesus Christ is the way to God. The true and complete Gospel message has always this double aspect: negative and positive. This is my conviction, dear brother. But I respect yours even if it would differ a bit from mine.

TWO KINDS OF UNITY

It is my opinion that it is very important to differentiate between the person and the system to which he belongs. For the person comes from God while the system has a human origin. Man in itself is a masterpiece of God, while the Roman system is a masterpiece of the devil. This Roman system, of which the Vatican is the centre, will soon rule the whole world, and the Vatican will become headquarters of an artificial unity under the cover of oecumenicity. This system will succeed to gather again the various groups, which have separated from Rome in the course of the years, especially the orthodox churches, many Protestant groups, very specially the Anglicans.

WILL THIS BE THE GREAT BABYLON?

This is the system which the Bible indicates as the great Babylon, the mother of harlots, who is the cause that the inhabitants of the world have been made drunk with the wine of her fornication, and who herself is drunken with the blood of the saints and with the blood of the martyrs of Jesus. And this is the system which God's Word asks us to un-mask in the sight of the world, and for which we must warn the people of God: "go out of the midst of her".

YOU HAVE GREAT OPPORTUNITIES

I consider this to be especially a calling for us, who used to be blind leaders and who now have been appointed to be real ambassadors for Christ. Isn't that right? I think I understood that this is also the purpose of your foundation. You have a double-edged sword, cutting to two sides:

1. On the one side you have the Wartburg as a haven of refuge for all who leave the Roman system and as a stepping stone towards the Gospel of Jesus Christ;
2. Then you have your periodical, now also appearing in the world language. This enables you to give clear information about this double unity towards which the world of our days is marching:

   a. the unity under the papacy and the religious traditions, or
   b. the unity under Jesus Christ and His Holy Word.

SEND SPECIMEN COPIES TO THE PRIESTS!

I would strongly advise you to send a specimen-copy of your paper to all ministers and priests of Canada. There may be quite a few priests who would take a subscription out of pure curiosity — to keep informed of what occurs in the world in regard to the relation between the Reformation and Rome. I have in my possession a copy of the ecclesiastical annal of Canada. These are just some of my thoughts. Be of good courage in your undertaking. May the Lord strengthen you and keep you in good health.

Most cordial brotherly greetings to you and to those who assist in your labour.

Yours, in Christ Jesus,

Jean-Marc Méthot.'

NOTE OF THE EDITOR:

We certainly would like to send our specimen-copy to all Protestant and Roman Catholic ministers of Canada, but the mailing charge per copy is about Df -.45, for our specimen-copy has 48 pages. Canada, however, has thousands upon thousands of ministers and priests, and this venture would cost us many thousands of guilders. We shall be able to do this as far as our finances will stretch. Who is going to help us?

From

On the Road to Damascus (In de Rechte Straat)

TV-BRIL VOOR PILOTEN

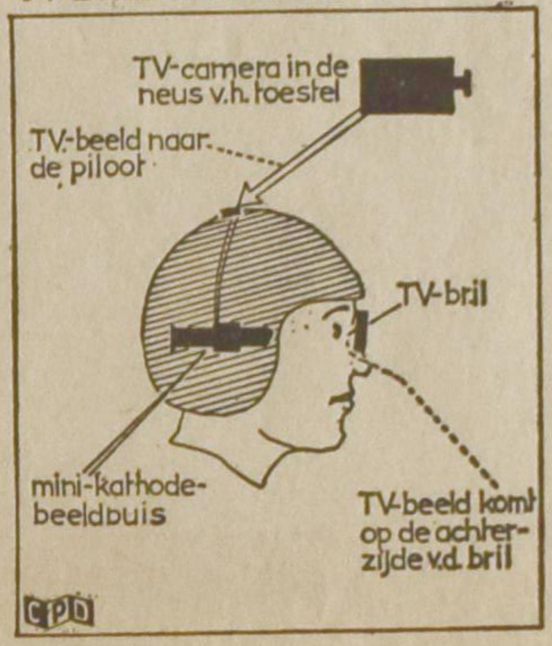

TELEVISIEBRIL LAAT PILOTEN IN HET DONKER KIJKEN

Bij de Amerikaanse luchtmacht is een televisiebril in gebruik genomen warmee een piloot in het donker kan zien. Men combineert infrarode stralen met een televisiecamera. Een televisiecamera in de neus van een helicopter neemt met behulp van de infrarode stralen beelden op. Deze beelden gaan naar een mini-kathodebuis welke de piloot langs de oren heeft bevestigd. De televisiebeelden worden niet geprojecteerd op een scherm maar op de glazen van een speciale bril. De piloot kijkt in deze bril en ziet de beelden welke de televisiecamera aan de neus van het toestel hem laat zien. De camera is beweegbaar en volgt de bewegingen van het hoofd van de piloot. In het duister kan de piloot nu duidelijke beelden van de grond krijgen zonder dat er schijnwerpers of fakkels nodig zijn. De infrarode stralen kijken n.l. in het duister als was het licht.

Dutch Carillonneur Playing Peace Tower Bells

On June 22, Holland's foremost carillonneur, Mr. Leen 't Hart, presented a recital on Ottawa's Peace Tower Carillon. Mr. 't Hart is presently on a North American tour to take part in the Carillon Festival at Springfield, Ill.

The initiative to invite Mr. 't Hart for a recital in Ottawa was taken by Mr. Robert Donnell, Dominion Carillonneur.

The Peace Tower recital will be heard from 8.30-9.30 p.m. on Thursday, June 22.

TEACHERS WANTED

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A TEACHER

for grade 1 and 2.

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

The John Calvin Chr. School of Strathroy, Ont. will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades. Please send applications stating qualifications, experience and references to the Principal, Mr. G. Bonekamp, 306 Drury Lane, Strathroy, Ont.

The Timothy Christian School, Barrie, Ontario invites applicants for the position of

PRINCIPAL

starting Sept. '67 in its 4-room school.

Please send applications or inquiries to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington Street, Barrie. Phone 728-6035.

The Thunder Bay Christian School will need, because of expansion

A TEACHER

for the primary grades for the 1967-68 school year. Our school serves the area of the University city of Port Arthur and Fort William. Please send applications or inquiries to the Secretary, Wm. Doppenberg, R.R. # 1, Fort William, Ont.

The Brantford Christian School still needs for Sept. 1967

A TEACHER

for Grades 1 & 2.

Please send your application to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

The St. Thomas Ebenezer Christian School is still in need of a

TEACHER

for Grades 1 & 2. For application or information please contact Mr. J. Groenenberg (secr.), 98 Park Ave., St. Thomas, Ont.

The John Knox Christian School of Woodstock will need

A TEACHER

for grades 3 and 4.

Please send your applications and inquiries to the Principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Rd., Woodstock, Ont.

We need another

TEACHER

in ONE of the grades of our Primary Department. Write, stating qualifications, experience, and preference to: The Principal, Knox Christian School, Bowmanville, Ontario.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of

A TEACHER

for grade 3. Please send applications or inquiries to: The Secretary, H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

Neerlandia school is in need of

TWO TEACHERS

for the 1967-68 school term. One for grades 5 and 6. One for grades 7 and 8. For further information please contact Peter Piers, Box 61, Neerlandia, Alberta.

Calvin Memorial Christian School of St. Catharines needs

TWO TEACHERS

for grade levels yet to be determined. Apply to A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

Red Deer, Alberta

TWO TEACHERS

are needed by Sept. 4, 1967 or Red Deer will not be able to open its long awaited Christian School. Here is a challenge for two young people who have dedicated themselves to Christian Education.

Please contact G. Ouwens. 3935 - 38 Avenue, Red Deer, Alberta. Phone 346-6023.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of

A TEACHER

for the primary grades.

Low-rental, cosy apartment available.

Please send your application to Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

The Calvin Chr. School of Kingston, the University City of Eastern Ontario, will be in need of

TEACHERS

for the middle- and lower grades, per Sept. '67. Please, send applications and references to Mr. H. Van Rossum, Prin., 309 Van Order Dr., Kingston, Ont. Phone 542-3927.

The Canadian Christian School of Jarvis needs

TEACHERS

for the school year 1967/68.

Please send your application, stating qualifications and grade preference, to the Principal Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel. 587-2604.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs for next term:

ONE SENIOR TEACHER,
ONE INTERMEDIATE TEACHER;
ONE JUNIOR TEACHER

to complete staff of 10.

Applications to Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

CALVIN Christian Schools, Edmonton, Alta., need

TEACHERS

for grades 1 and 2 and junior high (language, business). Please write to Mr. H. Konynenbelt, Prin., Box 342, Edmonton, Alta. or phone collect to 403-479-4171 (aft.).

Calvin Christian School in Lacombe, Alberta urgently needs

TWO TEACHERS

for 1967-'68. Basic salary for degreed teacher is $5,000.00.

Write W. Wildeboer, Prin., Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

Holland Marsh Christian School invites applications for the position of

TEACHERS

in the intermediate grades.

Apply to Mr. E. Baker, Principal, 89 Bolton Ave., Newmarket, Ont. Phone 895-2168 or school 775-3701 Bradford, Ont.

DAILY VACATION BIBLE SCHOOL

To ensure prompt delivery of the Chr. Ref. D.V.B.S. course

WE NEED JESUS

order now, while our stock is complete.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop

1058 Main Street West
HAMILTON, ONT.
Telephone JA 8-1932

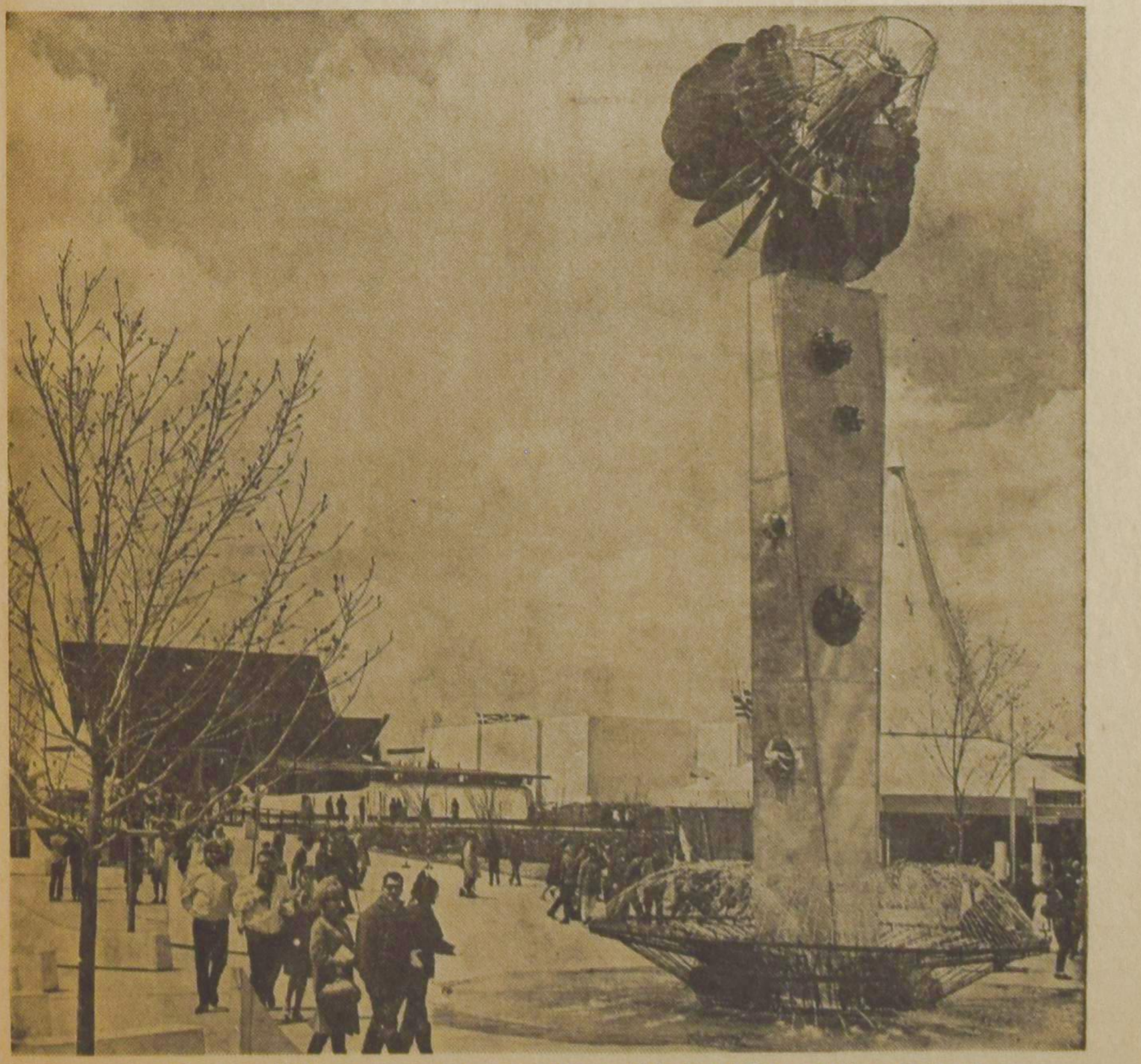

A 42-foot welded aluminum tower with a 12-foot satellite cluster at the top—symbolic of Canadian engineering skills and accomplishments—dominates the plaza at Expo. Visitors like it as a backdrop for snapshots. The largest open-air mosaic pavement in Canada surrounds the tower. The 8,500,000 half-inch ceramic tiles were made in Kingston in six hues. The tower was officially unveiled by Montreal Mayor John Drapeau Monday, May 29.

OPBOUW VAN INDONESIA VRAAGT KRACHTIGE LEIDERS

In Indonesië bestaat al geruime tijd de Indonesische christelijke vakbeweging, de KESPREKI. Het aantal leden van deze organisatie is even groot als dat van het C.N.V.: om en nabij de 25.000. Toch kan deze organisatie niet meer dan één of twee bestuurders betalen. En zelfs dan is het lang niet altijd zeker dat er elke maand wel voldoende geld voor het salaris is. Wat wilt u?

Laten wij nu eens een gewoon lid nemen. Hij heeft M.U.L.O. gehad en hij werkt op het hoofdkantoor van de spoorwegen. Dan zal zijn maandsalaris vijfhonderd rupiah bedragen plus, afhankelijk van de grootte van zijn gezin, een aantal kilo's rijst. Dat is in Nederlands geld (nee, u vergist u niet) achttien gulden.

Het is zonneklaar, dat zo'n man nauwelijks of geen contributie kan betalen.

Niemand gelooft natuurlijk, dat iemand in leven kan blijven bij zo'n salaris. Dat is dan ook het onbegrijpelijke van de situatie, want echte hongersnood komt gelukkig niet veel voor. Veel mensen hebben twee of drie baantjes, omdat het "hoofdberoep" gewoonlijk 's middags om twee uur eindigt. Vaak ook werkt moeder de vrouw 's ochtends en 's avonds buitenshuis. Zo weet men dan voor het naakte bestaan nog wel het nodige bij elkaar te schrapen.

In dit ontredderde land bestaat een vakbeweging. De grote communistische vakbeweging, de SOBSI, die tot 1963 alles overheerste en miljoenen leden telde, was uiterst militant. Het Nederlandse bedrijfsleven in Indonesië kon er vóór 1958 van meepraten. Nadat de Nederlandse bedrijven waren overgenomen, concentreerde de SOBSI haar aandacht vooral op het Indonesische bedrijfsleven. In de schaduw van de SOBSI bestonden wel andere vakbonden, maar zij vormden tegenover de SOBSI helaas geen macht, waarmede rekening gehouden moest worden.

Indonesië is nu anders. De poging van de communistische partij tot overname van de macht op 30 september 1965 is mislukt. Vanaf dat ogenblik is de communistische partij verboden, weldra gevolgd door een verbod van de SOBSI.

Bona-fide vakbonden kregen nu eindelijk hun kans. Zoals gezegd bestonden zij reeds, maar zij werkten in de schaduw. Nu zijn echter miljoenen arbeiders richting- en stuurloos geworden en zij zijn ontvankelijk voor de constructieve vakbeweging.

Groeiende kerken

Andere factoren spelen ook een grote rol. Zo zien de Indonesische kerken sedert najaar 1965 grote aantallen mensen op hen afkomen.

Wat is het dat een Moslim naar het Christendom drijft, terwijl overal ter wereld de Islam een onneembaar bolwerk is? Wat is het dat het Indonesische volkslichaam zo in beweging gebracht heeft dat werkelijk tienduizenden naar Christus komen?

Ik ben niet in staat de beweegredenen tot in diepste diepte te peilen, maar vast staat wel dat de zekerheid van het geloof plotseling aantrekkingskracht blijkt te hebben, ook daar waar dit nooit het geval geweest is.

Deze openheid naar het Christendom toe is natuurlijk ook voor de christelijke vakbeweging in Indonesië een uiterst belangrijke factor.

Werkloosheid

De laatste krant, die ik op Indonesische bodem kocht, gaf de ontstellende cijfers, die de minister van Arbeid juist bekendgemaakt had: 40 miljoen mensen zijn er op de arbeidsmarkt, 3 miljoen zijn volledig werkloos, 15 miljoen zijn gedeeltelijk werkloos (of komen niet aan een minimum-levensstandaard toe) en elk jaar komen er 1 à 1½ miljoen mensen op de arbeidsmarkt bij.

Zo'n land heeft een gezonde, krachtige over de gehele natie verspreide vakbeweging dringend nodig. De grote arbeidersmassa's moeten geleid worden door krachtige mannen met verantwoordelijkheidsgevoel voor de sociaal-economische opbouw in brede zin. Nu mist deze arbeidersmassa zulke leiders nog pijnlijk. De kerken, die het wanhopig druk hebben met het opvangen van de mensen die overkomen, kunnen er nog maar weinig aandacht aan schenken. Toch is overal het slagwoord: kadervorming.

Kader vormen

Maar voor kadervorming zijn mensen nodig, die "het" in zich hebben; die via een aanvullende scholing, zoals we die in Nederland kennen, bondsbestuurder worden en het vertrouwen van hun mensen genieten. Bestuurders, die bereid zijn de leden erop te wijzen dat er hard gewerkt zal moeten worden, wil Indonesië er binnen redelijke tijd bovenop komen. Maar die tegelijkertijd tegenover nog vaak feodaal-denkende werkgevers op durven te komen voor de rechtvaardige verlangens van hun mensen.

Daarom heeft het C.N.V. de Indonesische christelijke vakbeweging aangeboden dertien toekomstige bestuurders een scholing in Nederland te geven. Dit is ontwikkelingshulp in de praktijk. Heel concrete hulp, die wij mogelijk kunnen maken.

De vrienden in Indonesië hebben het aanbod dankbaar aanvaard. Er moeten nog een aantal zaken geregeld worden en het zal daarom nog wel even duren voor wij de vrienden uit Indonesië op Schiphol kunnen begroeten. En er is natuurlijk ook geld voor nodig.

Is de actie "Kom over" u nu duidelijk geworden?

J. Bos.

De heer Bos heeft van 1951 tot 1956 als zakenman in Indonesië gewerkt en daarna nog twee jaar in Duitsland. Maar in 1958 verwisselde hij het zakenleven voor een meer ideële werkkring. Hij werd schoolbeheerder van de Ned. Herv. zending in Nieuw-Guinea.

Na zijn terugkeer in Nederland heeft hij in 1962 de zendingsactie "Brood voor het Hart" geleid. In 1963 werd hij secretaris van de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen. In die functie was hij van het begin af betrokken bij het werk van de I.C.C.O., die in 1965 werd opgericht. Kerk en zending werken daarin samen met sociale en andere organisaties.

Uit: De Gids.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangenamen verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

AN OPEN LETTER

to the mother of a retarded little girl

The hours this day were spent
with one
Who brought sunshine to my day.
She met me in the early morn
With smiles and chuckles gay.
She hugged me as I stooped to
stroke
Her pretty curly hair;
Her eyes aglow she skipped along,
To her life has no care.
She calls me Mama, but that word
Means not what you might think:
I just mean fun and someone near
To bring her food and drink,
To tie her shoes and comb her hair
To tuck her in at night,
To help her say her evening prayer
When my work shift runs till
night.
She's not the only one who needs
A substitute like me,
There are so many who are born
As handicapped as she.
She's reached the teen-age of her
life,
In height she's only five.
In mind she's like a cheerful imp
She's glad to be alive.
She loves to skip and throw a ball,
And when I miss her cue,
Her laughter comes from deep
inside,
She'll shout: "You funny you!"
Of all the children whom I see
When on my working day
Your little girl cheers me the
most.
I wish you could be me.
Then you would see how blest
you are
To have a girl like this
Who's ready anytime of day
To cheer you with a kiss.
The many, many girls and boys
Can't say a single word
Who do not sing nor even smile,
And who have never heard
The lovely songs which do so
much,
To brighten other's day.
How most of them just love to
hear
When music starts to play.
Your little girl is happiest
When we say: "Let's go out!"
The sun is shining and we'll go
And take a walk about."
We see the beds of tulips red
And hear the birds so gay.
She's never still for very long
She runs and laughs at play.
On Sunday there is Sunday School
And it can be so hard
To sit so still and be so good,
'Till we sing of "How the Lord
Loves all the little ones like me".
She rocks from side to side
She sings this very seriously:
"God's love is deep and wide".
Oh, Mother, how can you neglect
This little girl so dear.
Why don't you come and visit her,
I know you live quite near.
Her birthday comes without a gift
From you or from her Dad.
No card or toy to make her smile.
At Christmas all she had
Was just a bit of underwear
But she's so proud of this,
She shows it off to all of us,
We share her happiness.
To have a crippled child must be
A burden hard to bear.
But if you knew how many more
Have had your equal share
You might feel better just to know
How happy yours can be.
You're missing something
wonderful
Why don't you come and see?
I'll love her, others do the same
But it is not like you.
She knows when other mothers
come
She's happy for them too;
Its funny how a crippled child
A blessing yet can be.
That's just because the Lord
once said:
"Let the little ones come unto
Me".

FROM A NURSE'S AIDE.

Buy from the people who advertise in this paper

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.,
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book:

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13,00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

To: CALVINIST-CONTACT, BOX 312, STAT. B, HAMILTON, ONT.

CHANGE OF ADDRESS ANNOUNCEMENT

Please change my address effective ....

Name: ....

From: ....

To: ....

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven
voor Calvinist Contact,
want, hoe meer abonnees des
te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het lever

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door dr. Okke Jager (10e druk).
Dit bekende boekje behoeft geen aanbeveling.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

DE PINKSTERBEWEGING EN DE BIJBEL, door ds. A. G. Kornet.
Er wordt de laatste tijd in onze kringen meermalen over de Pinksterbeweging gesproken en geschreven. Het boekje van ds. Kornet is een betrouwbare gids, dat o.m. inlichtingen verstrekt over de geestesdoop, de tongentaal, ziekte en genezing, het duizendjarig rijk, enz.

DOKTER ONDER DE REBELLEN, door Helen Roseveare.
Dokter Helen Roseveare is een vrouwelijke arts die jarenlang in de Kongo heeft gewerkt. Tijdens de acties van de Kongolese rebellen zette zij haar werk voort ondanks levensgevaar, dreiging van aanranding en bruut geweld. Haar belevenissen in deze dagen van dramatische spanningen legde zij vast in een dagboek.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk).
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eykman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn..

POLIKLINIEK VAN DE HEMEL, door P. Terlouw.
Zuster Haayer vertelt over haar werk in een wereldstad, aan de zelfkant van de samenleving. Zij is een imponerende persoonlijkheid, een specialiste voor hopeloze gevallen. Haar belevenissen met allerlei 'markante' figuren vertelt zij met een groot gevoel voor humor en een mild begrijpen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLOOD, by Alfred M. Rehwinkel.
This "one evening condensed book" deals with scientific and Biblical answers to earth's greatest upheaval, the flood.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

Voor twee abonnees:

Dutch

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

English

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.